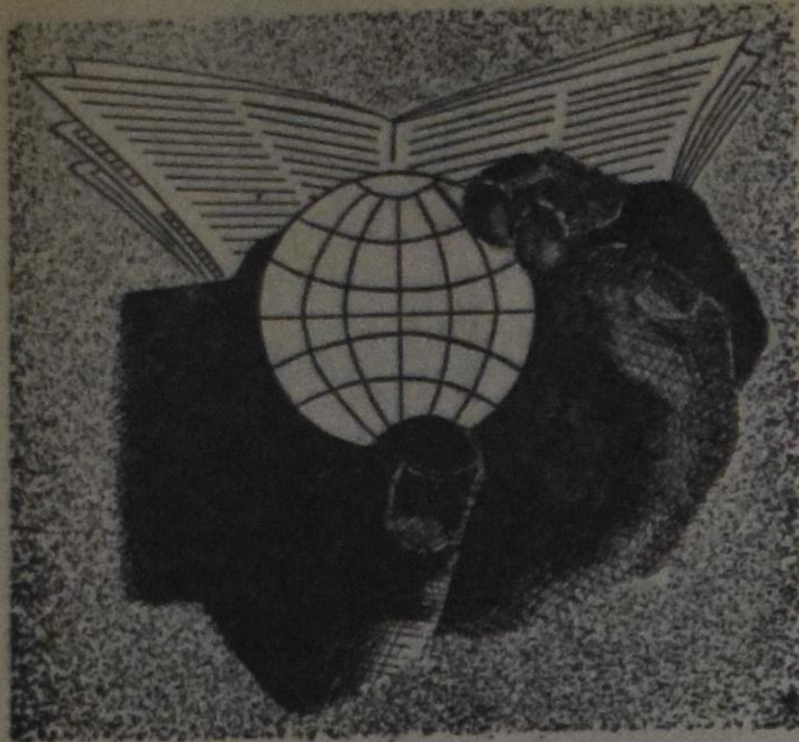
OCTOBER 2nd, 1969 — No. 924 — 25th YEAR OF PUBLICATION

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail. Registration number 0-0451.

MERCY and NATURE

Almost twenty years ago a book appeared on the market that deserves more attention than it got. As a matter of fact there are three books by the same author, which throw a remarkable light on several stories in the Bible. I do not know why these books are not mentioned more in our present day discussion. It is true, they are not easy to read although the author meant them for non-professional people. But you cannot say that our present day discussion is held by simple people alone.

The books I have in mind are written by Immanuel Velikovsky and bear the titles: "Worlds in Collision", "Earth in Upheaval", and "Ages in Chaos". The author's education is quite impressive. He studied natural sciences at the University of Edinburgh; history, law, and medicine (M.D.) in Moscow; biology in Berlin; the working of the brain in Zurich; and psycho-analysis in Vienna. This is quite a scholarly record. Since 1939 he has lived in the United States.

The remarkable thing about these books is the tremendous amount of documentation which the author presents. When his first book appeared Velikovsky was not taken seriously. For instance he maintained that the temperature on Mars was approximately 800 degrees Celsius. The scientific world laughed it off. According to the knowledge then available this temperature was not more than 65° C. Later investigations have revealed that the temperature of Mars is not 65° C. but 900° C. Velikovsky was not too far out apparently.

The books are packed with such scientific material. It is not my intention to discuss this book scientifically. That would go far beyond my capability. I hope that in the near future I might find someone able to discuss these books more thoroughly. My intention now is to make some comparisons between the findings of Velikovsky and the Biblical data, and to attach some comment to it.

In the meantime I would urge our readers to purchase these books. They are not expensive, but they make for exciting reading.

For now I take the story of Joshua in his battle with the Amorites, a story which is much in discussion nowadays. You will find it in Joshua 10, and I quote from the Berkeley version the verses 8-13:

> "Now the LORD said to Joshua: be not afraid of them, because I have delivered them into your hand; no one will stand before you.
>
> Joshua caught them (the Amorites) by surprise by marching all night from Gilgal, and the LORD threw them into panic before Israel and thus administered a sound defeat to them at Gibeon; then pursuing them down to the slope of Beth-Horon they engaged them at Azekah and at Makkedah. As they fled from Israel down the slope of Beth-Horon to Azekah, the LORD cast large stones upon them from the sky, and they died. More died from the hailstones than the Israelites killed with the sword.
>
> Now Joshua spoke to the LORD on the day that He delivered up the Amorites to the Israelites, and he said before the eyes of Israel:
>
> "O sun, wait in Gibeon!
> Wait in the valley of Ajalon,
> O moon!"
>
> The sun waited and the moon stood still, while a nation took vengeance on its enemies. Is it not written in the book of Jashar,
>
> "The sun stood still in the midst of the sky
> And did not hasten to set for a whole day."

This story is well-known, but it is also known that much doubt has been gathered about it. Scientific explanations have been given that such a phenomenon is unthinkable. If the earth would stand still the world would be in complete chaos. Nothing would be left in place. In other words, scientifically what has been recorded in Joshua 10 would be an impossibility. This leads to the thought that something else was meant in this portion of scripture. But what? What kind of a message can be hidden when the Bible says that Joshua prayed that the sun would stand still, and when in some other book, called Jashar, it is also recorded as an historical event? Do we have to push it aside as something which not really happened (as some people are ready to do)?

Let's take a little look into the book of Velikovsky. He writes on page 43, "A torrent of large stones coming from the sky, and earthquake, a whirlwind, a disturbance in the movement of the earth — these four phenomena belong together. It appears that a large comet must have passed very near to our planet and disrupted its movement; a part of the stones dispersed in the neck and tail of the comet smote the surface of our earth a shattering blow." Velikovsky writes this after having given much documentation that similar things happen very rarely, but they are not impossible. But he has more to say. On page 45 we read:

"We go to the shelf where stand books with the historical traditions of the aborigines of Central America.

The sailors of Columbus and Cortes, arriving in America, found there literate peoples who had books of their own. Most of these books were burned in the sixteenth century by the Dominican monks. Very few of the ancient manuscripts survived, and these are preserved in the libraries of Paris, the Vatican, the Prado, and Dresden; they are called codici, and their texts have been studied and partly read. However, among the Indians of the days of the conquest and also of the following century there were literary men who had access to the knowledge written in pictograph script by their forefathers.

In the Mexican 'Annals of Cuauhtitlan' — the history of the empire of Culhuacan and Mexico — written in Nohua Indian in the sixteenth century — it is related that during a cosmic catastrophe that occurred in the remote past, the night did not end for a long time."

The "Mexican Annals of Cuauhtitlan" do not only mention the fact than the night did not end for a long time (when it is night in Mexico it is day in Palestina), but also that the catastrophe was accompanied by a hail of stones. In Joshua 10 it is said that "the LORD cast large stones upon them (the Amorites) from the sky" and that "more died from the hailstones than the Israelites killed with the sword." Probably we have to think of a "hail of stones", rather than hailstones. Velikovsky mentions that "in the oral tradition of the Indians, too, the motif is repeated time and again: In some ancient epoch the sky rained, not water, but fire and red-hot stones!" (p. 53)

I end the quotation here, although Velikovsky writes more about it. It is sufficient to convince us that people who had no knowledge of Joshua or of the battle of the Israelites against the Amorites, did notice the very unusual disturbance of the regular sunrise and sunset.

The finding of one who does not appear to be a Christian surprisingly confirms and agrees with what has been recorded in Joshua 10. But there is more.

May we assume then that a rare natural phenomenon coincides with the prayer of a single man? Is it not a little too much to assume that this disturbance in nature occurs at the same time that Joshua prayed for a prolonged day and that the two were interrelated?

This seems to be unbelievable, unless we think of God as we should! We confess Him not only as the Creator of heaven and earth, we know Him also as the Redeemer of man and of His creation. It should not escape our attention that it is explicitly said "the LORD was fighting for Israel." (10:14) The battle of the Church of the LORD is in fact the battle of the LORD Himself. This was not only true in the Old Testament, it is still true today. History is not a succession of events which have little or no connection with each other. History is the development of God's redeeming plan. Everything that happens is part and parcel of the plan of God.

And that the prayer of Joshua co-incided with a very unusual event should not strike us as unbelievable. Someone once said that prayer is getting that which is waiting for you, which is ready to be received. As God planned to have the event happen, so He planned that Joshua would pray. He rules. He directs. And if we think that this is unbelievable then we think too little of God. We are inclined to lock God up in our church or at best in our prayer room. But He is Lord of ALL and over ALL.

I hope to spend more time on the books of Velikovsky. In the meantime, however, I would urge our readers to read these books.

D. Farenhorst.

A $2,300 MILLION 'HOT HOLE' IN THE RED SEA

by DANIEL BEHRMAN

Among the many potential sources of future wealth waiting to be tapped from the world's oceans, seabed minerals rank among the most promising. In the article below, Daniel Behrman, a science writer in Unesco's Press Division, tells of the discovery of mineral treasure worth astronomical sums in the ooze on the floor of the Red Sea.

This article is an extract from Behrman's latest book, The New World of the Oceans, published on June 12, by Little, Brown and Co., Boston, Mass.

A natural chemical factory exists on the bottom of the Red Sea, where it has piled $2,300 million worth of metals waiting to be taken away. Its existence is known mainly to oceanographers who were motivated only by their usual curiosity when they discovered it. And it serves to illustrate, as if any new illustrations were needed, the danger of judging the pure scientist on the basis of immediate pay-offs. One never knows what he will come up with.

The discovery was made by ships under many flags over several years. Oceanographers going through the Red Sea had occasionally observed a puzzling patch of warm salty water which they were tempted to attribute to faulty thermometers. The Swedish Albatross Expedition of 1947-48 logged a small temperature increase of a few degrees at this spot, although it reported that its Red Sea cruise was "uneventful". In 1958, a U.S. oceanographic vessel found a similar occurrence of suspiciously warm water and there the matter stood.

Unbelievable Readings

During the early sixties, the Red Sea became a main highway for research vessels bound for the International Indian Ocean Expedition. In 1963, the U.S. **Atlantis II** and the British **Discovery** passed over the area and reported abnormal temperatures. The following year, **Discovery** was en route from the Suez Canal to Aden when her scientists took a longer look. A string of Nansen bottles with their thermometers went over the side in 7,200 feet of water. No one quite believed the thermometers when they came up.

Six hundred feet from the bottom, the water was at 71 degrees F.; just off the bottom, its temperature was 111 degrees. John Swallow, the chief scientist on board, was even more surprised by the contents of the Nansen bottles: "When water was being draw from bottles that had been near the bottom, it seemed to run out more slowly than usual, and any that got spilt on deck immediately dried up, leaving a thick white patch of crystals." Analysis showed it to be seven times saltier than the rest of the Red Sea. These findings were confirmed two months later by **Meteor**, the new flagship of Federal German's oceanographic fleet, when she stopped at what was now known as Discovery Deep. The hot salty water near the bottom showed up as a distinct layer on her echo sounder.

In 1965, **Atlantis II** dropped a theormometer into the hole she had found 2 years before, the Atlantis II Deep. It came back reading 133 degrees F., the most unlikely of all observations that had yet been made. If it could be confirmed, this would be the hottest water in the world ocean. Another bottle cast was taken with the same result. Two scientists from Woods Hole Oceanographic Institution in Massachusetts, Dr. Egon Degens and Arthur R. Miller, put a corer down on the line.

Black Face Powder

It brought up, so Degens and Dr. David Ross reported in **Oceanus**, "a black ooze which, on first sight, had the physical appearance of tar and was too hot to touch." When it cooled, they saw that it was more like a fine black face powder. They wanted to learn more about it, but their shipboard chemical laboratory was equipped to handle only seawater. Expedients had to be used: peroxide from the sick bay, sulphur from the darkroom (hypo contains thiosulphate), a stainless steel cauldron from the galley while the cook wasn't looking. At Aden, the scientists landed and they did a more thorough job in the laboratory of a small Arabian school.

Dr. John Swallow taking water-temperature measurements on board the British Oceanographic "Discovery".
(Photo: British Nat. Inst. of Oceanography)

In 1966, the U.S. National Science Foundation gave Woods a grant of $167,000 to study the hot holes thoroughly, not just as a stopover on the way to the Indian Ocean. That fall, **Chain** crisscrossed the area dozens of times, taking sixty cores. On board, she had American, British, German and Swedish scientists. The cores taken on this cruise bore no resemblance to the usual drab ooze. Degens and Ross thought they were some of the most colourful sediments that had ever emerged from the depths of the sea. They wrote in **Oceanus**: "The individual layers are well-defined even down to layers of less than one millimetre. The colour variation is fantastic: all shades of white, black, red, green, blue or yellow can be observed. Perhaps some of the more colourful Indian sand paintings and Mexican rugs faintly match these sediments in the variation and intensity of their colours." The sediments, once they had been dried, consisted of "approximately 90 per cent of heavy metal oxides, and sulphides of which the most abundant ones are those of iron, manganese, zinc and copper." Degens and Ross think they are produced by a chemical reaction between the hot brine and the overlying normal waters that precipitates the minerals to the bottom. *)

No one is certain why the factory exists nor how long it will keep running. Measurements over three consecutive years lead Hunt to the conclusion that the Atlantis II hole is warming up, but there has been no spillover into the Discovery hole, because the latter is cooling and becoming less salty. Degens regards the brine as a recent event of the past few centuries. It may stop and start all over again.

After analysing eight samples brought back from the Red Sea, Dr. F. T. Manheim of the U.S. Geological Survey at Woods Hole estimated that, in the Atlantis II Deep alone, the sediments might contain $1,500 million in copper, zinc, silver and gold. This estimate turned out to be conservative. Later, Dr. J. L. Bischoff of the Oceanographic made a thorough study of the chemistry and mineralogy of the sediments. He and Dr. Manheim now estimate a total value of $2,300 million, including $780 million in zinc, $1,100 million in copper, $280 million in silver and $50 million in gold.

Future work may make even these figures conservative, for they are based on the upper thirty feet of sediments and the total thickness is at least twice as great, although the metal grade is still unknown. Since the sediments are soft, they should be easier to work than manganese nodules, even at their 6,000-foot depth. As geologists, neither Manheim nor Degens felt competent to decide who owns this wealth in the Red Sea. Geographically, the deposits are on the Sudanese side of a line drawn through the centre of the Red See, suggesting that the Sudanese are the legal owners.

(UNESCO FEATURES)

---

*) A full account of the academic and economic significance of the hot brine area is presented in a 650-page book, **Hot Brines and Recent Heavy Metal Deposits in the Red Sea**, published by Springer-Verlag, Inc., New York, and edited by Degens and Ross.

The impact of the age groups

by Dr. J. H. DERKSEN

A division of human society according to the nature of people's economic activities is familiar to us all. We have always known of groups described as labourers, farmers, tradesmen, businessmen and so on. Only twenty or thirty years ago this grouping had its point, because it did more than just indicate a person's place in the production process, for these groups used to have their own cultural characteristics. And very often there was a correlation between these economic groups and their political sentiments.

But in recent years, a new demarcation line has come forward: that of people's age. To-day, young people, the middle-aged, and elderly people are far more separate groups. They have always been groups, but they have a greater significance nowadays, in the social, economic and even in the political sense.

In this context, the figures are interesting. In Holland, almost 40 per cent of the population is 21 years or younger, and 10 per cent 65 or older. The other 50 per cent are between 21 and 65. Broadly speaking, these are the 50 per cent that are taking part in the production process. Or rather: the male half of these 50 per cent, because there are still few married women in Holland who have a job.

Our statistics show that, to every working Dutchman, there are two who are not employed. This is a rather striking ratio, which should be remembered when international comparisons are made in regard to per-capita income. But what we are after this time, is the advance, one might say, of age-groups which have their own economic characteristics. Young people are emphasizing their being young in a way that makes them into a clearly separate consumer group. And not only where clothes, shoes and general appearance are concerned. Music, for instance . . . their preference for their own type of music has had a great effect on the pattern.

Greater prosperity is even enabling boys and girls who are not yet earning to spend considerable amounts on gramophones, radios, tape recorders, LP's and music magazines. To say nothing of scooters and mopeds. This goes only for the somewhat older youngsters, a group which forms 10 per cent of the population.

But even that is an important figure. Especially because the consumer demand imposes very special requirements on the producers. An extremely great flexibility, for instance, and the capacity of keeping in step with constantly changing tastes and fashions. To the marketing experts this means a great challenge, and to the manufacturers an extra risk. More reliable statistical data, computers, and scientific management eliminate a lot of uncertainty, but this is almost washed out by the uncertainty created by this process.

A far more stable group of consumers is formed by the people who go to their jobs every day, and by the housewives looking after their families. Their specific wishes are known, and do not change a lot. Durable consumer articles, such as furniture, domestic utensils, normal clothes, a radio set, a television set, and a car, that is more or less the regular pattern. Changes do occur, of course, but they come so gradually that production adaptation presents no problem. This is also the group with the biggest purchasing power, which, when necessary, also enjoys the advantage of additional credit. This stability represents a high proportion of economic stability as a whole.

And then, of course, there is the group of elderly and retired, or pensioned people. The overall Dutch figure is 10 per cent, but in a city like The Hague it is no less than 18. The great problem here is housing, especially for very old people who need special care or nursing. Homes and nursing homes for them have so far proved only a partial, and rather costly, solution. But its economic significance is likely to grow. The group will get bigger, and pensions tend to increase. The higher life-expectation is not the only reason, there is also the fact that people retire or are pensioned off at an earlier age. Even to-day there are firms in Holland that pension their staff at the age of 55 or 60, and this will take place on an increasing scale.

This will have its effect on the consumer pattern. Because there will be large numbers of people with a high degree of vitality, combined with a lot of leisure time, and a good income. What are these people going to do? Travel a lot? Hobbies? The reply to these questions may well prove extremely important to many sectors of the economy. One feels that collective research work would be valuable in this context.

There is another reason why earlier pensioning will probably have its economic effect. Once retired people are no longer the same as "old people", we shall have a special labour reserve of experienced, and still able people. A reserve which can be called upon at times of a strained economy. It may prove a valuable help in relieving a tight labour market which, many experts say, is one of the main causes of the persistent inflation which is bedevilling our western world. There's plenty of reason for research in this respect, too. Meanwhile we can say with certainty that the ever-clearer demarcation between the age groups has its very interesting aspects. Interesting cultural and political aspects, too. But that is a story in itself.

(Radio Nederland)

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Called

to Britt, Iowa, Rev. J. P. Vosteen of Smithers, B.C.

to Edmonton I, Alta., Rev. G. W. Vanden Berg of Hopers, Ia.

to Edmonton-Maranatha, Alta., Rev. H. Salomons of Ackley, Ia.

Declined

for East Strathroy, Ont., Rev. N. VanderKwaak of York, Ont.

for Kingston, Ont., Rev. J. C. Verbrugge of Rochester, N.Y.

NEW ADRESS
REV. C. PADMOS

The address of Rev. C. Padmos of Edmonton, Alta., who accepted a call to the Netherlands, will be Slot de Houvelaan 47, Maasland, Holland.

Patricia Young Says . . .

Don't look now, but there's a phoney Togetherness Cult on our tail. Complete with jargon of its own and such commendable words as "social action", "involvement", and "commitment" it would remove the "I" from sin and replace it with a group conscience and group guilt rather than individual responsibility. More and more are we urged to identify with the group, confess our shortcomings to the collective and accept the group cure for our "sickness' of thinking for ourselves.

It is no longer enough to have a reasoned opinion about birth control, fluoridation or Siamese cats, ones argument must be backed up by the "authority" of a pressure group or ad hoc committee. Even parenthood has become a community project with do-gooders standing by with a stopwatch and butterfly net lest we goof and contribute to the "population explosion!"

Don't get me wrong. Individually chosen togetherness is a good thing — like parenthood, parades and political conventions. But save me from those who would herd us into the compound of intellectual conformity; the togetherness of a pig pen or the equality found behind prison walls.

To be sure, no man is an island. Neither is he a cog in a wheel, a number in a computer or a bead on a string. He is an individual, a person, a human being with his own soul, conscience, personality, let us not forget the question mark after those words. Certainly our concern must not ride slipshod over consent, nor humanitarianism become a vigilante committee doing "what is best for us" whether we like it or not! Beyond our responsibility to the sick and needy in the form of public charity, man's private charity as dictated by his conscience is his own business and his right.

In short, I don't buy the cult of fake togetherness with its contrived emotionalism and contrived results. Brotherly love, yes, but nix on group emotion, group conscience and group guilt which enables man to sluff off his individual responsibility to some vague, faceless "society", enables him to participate in the mayhem of the mob, should the mob be so directed. Call me a minority of one if you will, remembering that we will be judged as such — not as society, the group, committee or ad hoc parade.

DATA CENTRE

October 1	Hollandse Dag in the Mount Hamilton Chr. Ref. Church. Spreker: Mr. D. Farenhorst. Aanvang 10 uur v.m.
October 2	Hat Show (winter hats) 8 p.m. Chr. High School Auditorium Hamilton, sponsored by the Women's Guild.
October 4	All Ontario CLAC Study Conference 1969. Dr. John H. Redekop of Waterloo Lutheran University and Dr. Bernard Zylstra of the AACS Institute for the Advancement of Christian Scholarship will be the guest speakers.
October 4	Fall banquet Christian Action Foundation in Chr. Educational Centre, Hamilton. Speaker His Excellency B. J. Vander Walt, Ambassador of South Africa.
October 5	Ogan Concert by William VanderTuin and his son in Grace Anglican Church, Brantford, Ont.
October 5	"Friese Dienst" in the Westmount Chr. Ref. Church, Strathroy, Ont. 8 p.m.
October 29	Opfiering fan it Fryske stik "De Rikeling" yn Jarvis, Ont.
November 1	Opfiering fan it Fryske stik "De Rikeling" yn Hamilton, Ont.

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published every week.

Closing: Wednesday noon. Mailing: Friday preceding the date of issue.

Subscription price	One year	Two years
Canada	Can. $6.00	Can. $11.50
United States	U.S. $6.00	U.S. $11.50
Other countries	Can. $6.50	Can. $12.00

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

GENADE EN NATUUR

De laatste tijd is onder ons de enormiteit van het heelal wel dichterbij gebracht. Wij hadden altijd wel een vaag idee van het onmetelijke van het heelal, maar sinds men kans heeft gezien naar een andere planeet te vliegen en daar een vlag te plaatsen, is men er nog meer van onder de indruk gekomen.

Toch heeft de maanvlucht maar een heel, heel klein tipje opgelicht van wat zich buiten onze aarde afspeelt. Men kan dit niet met het blote oog waarnemen, maar als men de moeite zou nemen met een teleskoop nadere studie te maken van de hemellichamen, dan zou men ontdekken dat verschillende kometen door het luchtruim suizen met een onvoorstelbare snelheid en dat deze kometen soms terugkomen maar soms ook nimmer meer gezien worden.

De astronomen mogen dan ver gevorderd zijn in deze studie, maar in feite is het zo, dat wij erg weinig afweten van de zogenaamde sterrenwereld. Als er zoveel beweging is, zou men kunnen vragen of het dan onvoorstelbaar is dat de ene komeet of planeet tegen de andere aanvliegt? Daar denkt een mens haast niet bij. Hij denkt er niet bij als hij het leven van alle dag leeft, dat er op een gegeven moment een botsing zou kunnen plaats vinden tussen de aarde en een ander hemellichaam. Nu behoeft men daar ook niet zo bang voor te zijn, want het komt practisch niet voor. Maar het is niet onmogelijk.

Een dergelijk natuurverschijnsel schijnt zich voorgedaan te hebben, dat een voorbijsuizende komeet dicht bij de aardbol kwam, tijdens de verovering van het land Kanaan, onder leiding van Jozua. In het heetst van de strijd heeft Jozua toen gebeden: "Zon, sta stil in Gibeon, en maan in het dal van Ajalon." Ach, wat hebben wij daar al discussies over gehad. Dat kon immers niet, zo zei men. Stel je voor, dat de aarde stil stond. Dat zou een onvoorstelbare chaos te weeg brengen. De rotatie van de aarde is aan bepaalde natuurwetten onderhevig, die niet verbroken kunnen worden. En er zijn er, die hun geloof in dat gedeelte van de bijbel hebben opgezegd.

Wij verwijzen nu echter naar een artikel in dit nummer onder de titel "Mercy and Nature", waarin enkele dingen worden genoemd, die de wetenschappelijke Velikovsky in zijn boeken te berde brengt. Daar blijkt onder andere uit, dat men toch niet zo spoedig zijn geloof in de bijbel moet opzeggen, want na of tijdens het gebed van Jozua schijnt inderdaad zoiets plaats gehad te hebben als een onderbreking van het roteren van de aarde. Wat men in Mexico heeft gevonden schijnt het bijbelse verhaal wonderwel te steunen.

Wat ons in dit onderwerp het meeste interesseert is echter niet de bevestiging van het bijbelverhaal, maar de bevestiging van het feit, dat de gehele aarde en ons gehele leven door de genade van God wordt beheerst. Ook de natuur is geheel onderworpen aan die genade.

Stellen wij ons God niet veel te klein voor? Wat hebben wij eigenlijk voor een indruk van de Schepper van hemel en aarde, die in Jezus Christus onze Vader wil zijn?

Daar was een man die bad en daar gaat het gehele raderwerk van het heelal van slag. Iets wat practisch niet voorkomt, gebeurt dan. Door het gebed van één man wordt de tijd onderbroken. Stel het u voor! Het regent grote stenen, waardoor de vijanden van Gods volk worden vernietigd. De ene helft van de wereld moet met minder slaap toe en de andere helft van de wereld krijgt meer slaap. Door het gebed van één man!

Dat moet ons toch wel even aan het denken zetten. Grijpt het handelen van God en het bidden van Zijn kinderen zo in elkaar, dat zelfs de onbuigzame wetten van de natuur daardoor veranderd worden? Wil God het zo, dat ons bidden en Zijn handelen samen de redding van de wereld in de hand werken? Zijn wij ook in die zin Gods mede-arbeiders, dat ons bidden, wat dat bidden dan ook maar zijn mag, zulk een onmisbare schakel is in de voorbereiding van Jezus' komst en de totale redding van de schepping?

Die geschiedenis in Jozua 10 kennen wij allemaal wel, ja, maar het is natuurlijk een andere vraag of wij "verstaan wat wij lezen." Het gehele leven is dienstbaar aan het genadeplan van God, of dit nu is een enkele persoon, die zich bekeert, of een onderbreking van de rotatie van de aarde. Alles, letterlijk alles is aan dat plan dienstbaar.

Dit is maar niet een onderwerp om over te denken, het is tevens een enorme steun om bij te leven. *D.F.*

* * *

TWEE NIEUWE RUBRIEKEN

In dit nummer van ons blad maken wij een begin met twee nieuwe rubrieken. De een is getiteld "Movies with Mel" en de andere "World of Young Writers."

Het is duidelijk dat ons bij de uitvoering van deze rubrieken speciaal aan de jongere lezers hebben gedacht. Al geruime tijd leefde er bij ons het verlangen om de jongere lezers meer te betrekken bij ons werk en hen een sympathieke hand te reiken. Onze christelijke gemeenschap wordt niet alleen door de oudere mensen gedragen, maar voor een goed deel tevens door de jongeren. De ouderen behoren bij de jongeren en de jongeren bij de ouderen, en tesamen vormen zij de christelijke gemeenschap.

Dit te zeggen is echter niet genoeg. Om een voorbeeld te noemen. Toen in 1967 de synode van de Christian Reformed Church het besluit nam, om in afwijking van het geen in 1928 was besloten, een ruimer standpunt in te nemen ten aanzien van de film, bleef het daarbij. De synode zei in feite, dat er geen bezwaar was om gebruik te maken van het communicatiemiddel, dat wij met het woord film aanduiden, mits men onderscheid maakte tussen goed en kwaad. Dit is zeer ruim gesteld, want wat de één goed noemt, wijst de ander af, en waarvan de één geniet, verafschuwt de ander.

Aangemoedigd door adviezen van verschillende zijden, zijn wij er tenslotte in geslaagd iemand te vinden, die met kennis van zaken over de film kan schrijven. Wij menen daarin geslaagd te zijn door Mr. Mel Huizinga aan ons blad te verbinden voor het bespreken van films die voor de t.v. of in de cinema gedraaid worden. Mr. Huizinga is leraar Engels aan een van onze christelijke high schools en heeft meermalen met zijn studenten over dit onderwerp gesproken. Hij weet dus wel ongeveer wat er bij de jongeren op dit punt omgaat. Zijn artikelen zijn niet bedoeld als een start voor theologische of filosofische debatten, maar zijn alleen bedoeld als een beoordeling van een zekere film door een overtuigd christen. In die zin kan men dus een parallel trekken tussen Mr. Huizinga's artikelen en een boekbespreking. In een boekbespreking geeft de recensent ook zijn persoonlijk oordeel, zonder te pretenderen dat daarmee alles over een betreffend boek is gezegd. In die zin dient men Mr. Huizinga's artikelen te lezen.

De andere rubriek, "World of Young Writers," zal verzorgd worden door Mr. Cor W. Barendrecht, en is van geheel andere strekking. In deze rubriek zullen voornamelijk de lezers (en lezeressen) zelf aan het woord komen. Men leze het eerste artikel van Mr. Barendrecht om een juist inzicht te krijgen in hetgeen gevraagd en geboden wordt.

Wij behoeven Mr. Barendrecht nauwelijks bij onze lezers te introduceren. Meermalen zijn wij in de gelegenheid geweest artikelen of boekbesprekingen van hem in ons blad te plaatsen. Mr. Barendrecht is een English major (literatuur and schrijven), zodat deze rubriek er één is, die hem bij uitstek ligt. Aangezien het moeilijk valt te voorspellen, hoe deze rubriek zich ontwikkelen zal, hebben wij voorlopig een termijn van zes maanden gesteld, waarin de reactie van onze lezers kan worden afgewacht. Daarna kunnen wij vaststellen of zij levensvatbaarheid heeft.

Wij zijn beide mede-redacteuren zeer dankbaar voor het aandeel wat zij in de redactie van ons blad willen nemen. *D.F.*

Beelden van en uit NEDERLAND

* *

GENADE

"U zij de glorie, opgestane Heer,
U zij de victorie, nu en
immermeer."

Onder dit jubellied, door orgel en trompetten gespeeld, werd Hendrik (Henny) A. Wiersinga de Kruiskerk te Baarn uitgedragen op weg naar de begraafplaats.

Ds. P. G. van Berge, con-rector van het Zendingsseminarium had de rouwdienst geleid, een dienst waarin veel gezongen werd en waaraan het blazerskoor van de Evangelische Broedergemeente medewerking verleende.

Ds. Van Berge sprak over 1 Cor. 15:10, "Door de genade Gods ben ik, wat ik ben," vertellende van Wiersinga als de man die als predikant en als zendingspredikant in algemene dienst, gedreven werd het Evangelie van Jezus Christus te "verhalen", overal waar die gelegenheid was. "Genade" was het opschrift boven de overlijdensadvertentie van de kinderen, "genade" zal ook het enige opschrift zijn op de grafsteen.

Wie het voorrecht heeft gehad Henny Wiersinga van nabij te kennen, zal de synthese tussen trompetgeschal bij de begrafenis en de ootmoedige belijdenis "genade alleen" kunnen verstaan. 's Maandagsavonds had hij nog les gegeven, de volgende ochtend vond men hem, de handen gevouwen op de borst, dood op zijn bed. Wiersinga is actief geweest op velerlei terrein: Nederlands Bijbelgenootschap, Deputaatschappen Emigratie en Kerk over Zee, "Philippus", Zendingsopleiding en nog veel meer. Hij bezocht Nederlandse werkers in Abessynië, Pakistan, Perzië, hij was in Suriname en had nauw contact met de Hernhutters, hij was een oecumenisch man, niet van professie, maar van nature.

Een ieder die Jezus liefhad was zijn broeder. Een vroom man, zonder de soms zo hinderlijke opzettelijkheid. Vele van zijn vrienden, meest ouderen, enkele jongeren, waren in de kerk en bij het graf tegenwoordig, een plechtigheid waarin de weemoed en het verdriet, uiteraard door de kinderen en nabestaanden gedragen, oploste in het: "Komt allen tot de lof des Heren saam."

* * *

De nieuwe voorzitter van de Eerste Kamer, tevens presiderende de openingszitting van de Staten-Generaal, Mr. M. de Niet, dankte voordat hij het "Leve de Koningin" inzette, H.M. voor het persoonlijk openen van het parlementaire jaar.

Een nieuwigheidje bij nog wat nietszeggende wijzigingen, die dan een bewijs moeten leveren voor een versobering van traditionele usances.

De Troonrede was lang en door de opsomming van hetgeen in het derde (het oogst-) jaar van het Kabinet staat te gebeuren geen imposant stuk. Niettemin mag men een grote activiteit aan dit ministerie niet ontzeggen. Een der commentaren drukt het terecht uit: "Er wórdt gewerkt, er wórdt gebouwd, er wórdt gezorgd."

Daar de miljoenennota dezelfde middag wordt ingediend, spitst de belangstelling zich meestal op het financieel aspect toe.

Wat staat het Nederlandse volk in 1970 te wachten?

Krijgt de Regering een meerderheid voor haar plannen, dan worden de volgende maatregelen getroffen:

1e. Verlaging van de loon- en inkomstenbelasting met f 600 miljoen (een inflatie-correctie op twee-derde van het oorspronkelijk gedachte bedrag);
2e. uitstel van de verhoging van de omzetbelasting van 12 of 13% tot 1 juli 1970;
3e. verhoging van de wegenbelasting met 11 procent;
4e. uitstel van de huurverhoging tot 1 juli;
5e. een nieuw systeem van huursubsidie en huurbelasting om de doorstroming te bevorderen; en
6e. uitstel van de afschaffing van de omzetbelasting op investeringsgoederen en uitstel van de teruggave van omzetbelasting op voorraden, wat een blijvende last van ± f 600 miljoen voor het bedrijfsleven betekent.

De begroting heeft een uitgaventotaal van f 28.9 miljard en een tekort van f 2.2 miljard. Dit laatste schijnt niemand meer te verontrusten, in tegenstelling met b.v. de jaren 1918-1923 en 1933-'37, toen een tekort van f 100 miljoen kabinetscrises en onrust opriepen. Het beleid richt zich terecht op een doorbreking van de inflatiespiraal. Tegen een kostenstijging van 7½ procent in 1969, verwacht men in 1970 een prijsstijging van 4—5 procent. Vroeger moest men wachten tot de beraadslagingen in de Tweede Kamer, om te weten hoe de stukken op het politieke schaakbord stonden, nu geven èn de minister van financiën en de kopstukken van de partijen reeds dadelijk hun opvattingen voor de t.v. Duidelijk werd, dat drie regeringspartijen, n.l. de K.V.P., C.H.U. en V.V.D. geen brokken zullen maken. De A.R. staat gereserveerder en de P.v.d.A. was natuurlijk tegen. De Regering is in een enkel opzicht afgeweken van het unaniem advies van de Sociaal-Economische Raad, dat de belastingverlaging wilde beperken tot 450 miljoen gulden en de verhoging van de omzetbelasting geheel uitstellen. De belastingdruk steeg tot 29 procent van het nationaal inkomen. De radicalen in de A.R. Partij wisten het natuurlijk al direct, trachtende de A.R. Kamerleden hun afwijzende mening op te dringen. Deze groep zou bij voorkeur een kabinetscrisis riskeren, om toch maar bij de socialisten in het gevlei te komen. Het hoofdstuk dat het meeste geld kost is Onderwijs. Daarvoor is geraamd 7.781 miljard gulden, tegen 3.893 miljard voor defensie.

In het begin van de troonrede werd er aan herinnerd, dat in 1970 het 25 jaar geleden is, dat de tweede wereldoorlog eindigde. "De vrijheid was herwonnen, de democratie hersteld. Met aller inspanning is sindsdien veel tot stand gebracht dat van blijvende betekenis is. Er is dan ook alle reden om deze herdenking in grote dankbaarheid te vieren."

Een van de elementen daarvan zal zijn de onthulling van een standbeeld van Koningin Wilhelmina in Den Haag.

* * *

De Troonrede spreekt ook van een streven naar een nieuwe wereld en naar een nieuwe wijze van leven. Men kan daar veel onder brengen, o.m. een opmerkelijke voorgestelde wijziging van het statuut van het (socialistische) vakverbond N.V.V., die betekenis gaat toekennen aan de godsdienst als inspiratiebron; de receptie van de 70-jarige Ds. Buskes, aangeboden door een comité onder voorzitterschap van prof. Berkouwer; een geheel nieuwe bestuursvorm voor de openbare universiteiten; de verandering van het militaire tuchtrecht; Synodes die hearing op hearing houden; het Kamerpresidium, dat de officiële kleedij verving door het donkere colbertje.

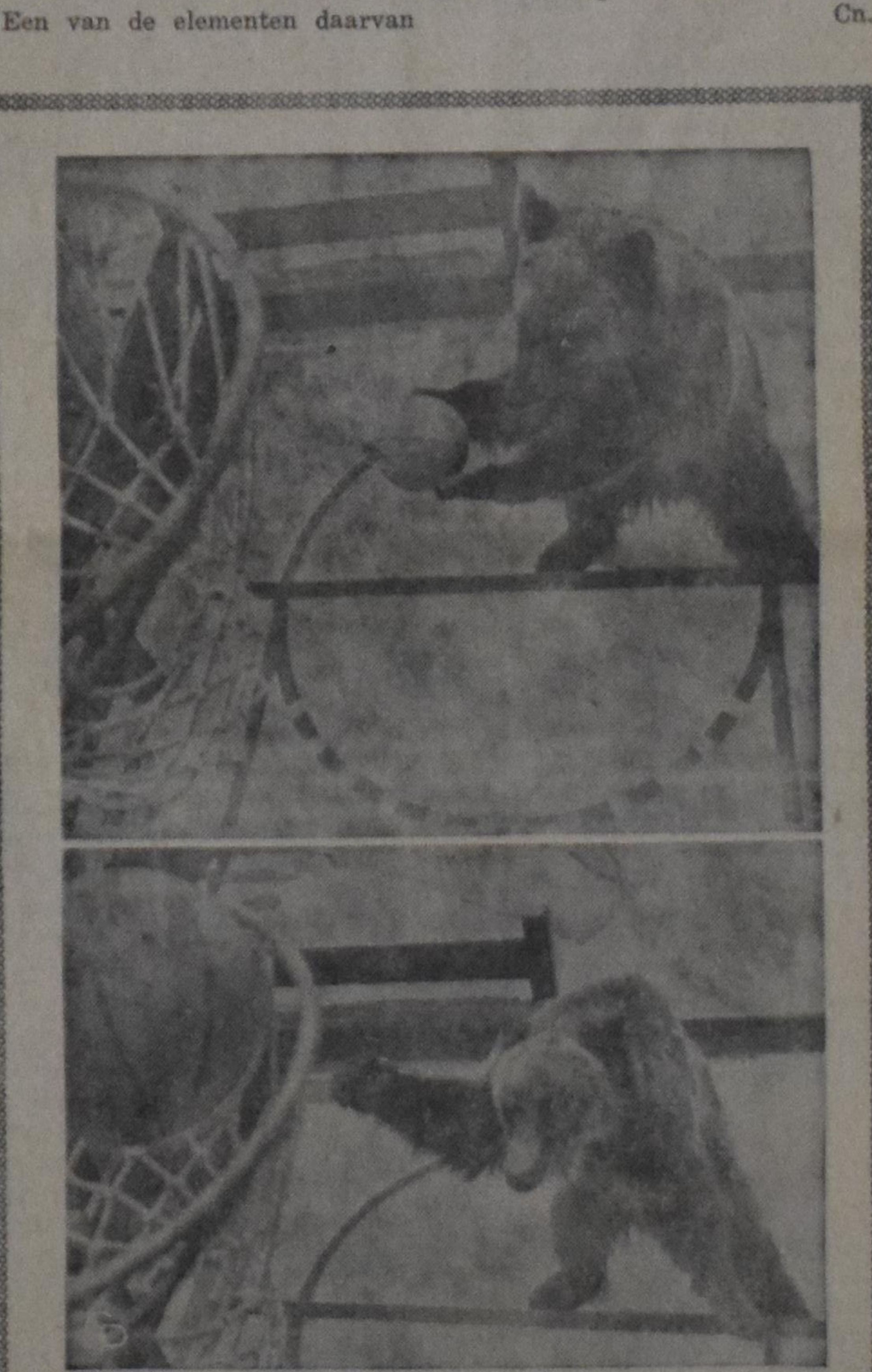
De Europese topconferentie zal in November in Den Haag worden gehouden. Toetreding van Engeland en Scandinavische landen tot de E.E.G. (common market) schijnt daardoor dichter in 't verschiet te komen.

De aftredende voorzitter van de Eerste Kamer, prof. Mazure en het aftredende lid de heer H. Algra, hoofd-redacteur van het Fries Dagblad, ontvingen elk een hoge onderscheiding.

Tot voorzitter van de Christelijk-Historische Unie werd gekozen prof. Dr. J. W. van Hulst, lid van de Eerste Kamer en professor aan de Vrije Universiteit.

Tenslotte, de achtste medische faculteit komt in Maastricht. Limburg stak bij het horen ervan de vlag uit. Voor Friesland ziet zuster Anna nog niets komen.

Cn.

SOMETHING'S BRUIN—Toko, a 2-year-old Kintoki performing bear at the Japanese Village and Deer Park in Buena Park, Calif., has a 90 per cent accuracy in shooting baskets.

WIJ LAZEN VOOR U

Dr. J. Douma,
HERINNERING EN VERWACHTING.
Een woord ter bemoediging in de huidige crisis binnen de Gereformeerde Kerken.
Uitgeverij De Vuurbaak, Groningen.

Een goed boekje, dat ik met veel genoegen en instemming gelezen heb. De schrijver bespreekt in deze brochure van 88 blz. de 'crisis binnen de ('Vrijgemaakte') Gereformeerde Kerken' in Nederland. De ondertitel luidt: Een woord ter bemoediging in de huidige crisis binnen de Gereformeerde Kerken. Veel 'bemoedigends' heb ik echter niet in deze brochure kunnen aantreffen, tenzij dan dat de scherpe analyse van het kerkelijk leven binnen de Gereformeerde Kerken en de daaraan gekoppelde therapie bemoedigend genoemd kan worden. In deze beide zaken toont Dr. Douma zich een meester.

Ongetwijfeld ligt het zwartepunt van deze brochure in de suggestie die we vinden op de blz. 44 en 45, waar Dr. Douma drie punten noemt 'waarover we het eens moeten zijn om tot een voor God verantwoorde eenheid te komen'. Deze drie 'voorwaarden' worden dan weer nader gestipuleerd ten aanzien van 'de gevoelens' van o.a. Ds. Telder en Ds. Oosterhoff en ten aanzien van de erkenning dat de Vrijmaking "niet slechts een 'historische' aangelegenheid is, maar in gedachtenis dient te worden gehouden als een werk des Heren, dat ook voor het heden van betekenis is voor ons en onze kinderen". Bovendien behoort tot een der 'voorwaarden' door Dr. Douma gesuggereerd om tot eenheid te komen, de erkenning dat 'samenspreking op landelijk niveau met de Synodale kerken in de huidige situatie zinloos is, gelet op de voortgaande ontwrichting in leer en leven van deze kerken etc. . . .'. Het is duidelijk dat deze nadere stipulaties aanwijzing zijn van de problemen, die vandaag de Gereformeerde Kerken beheersen. De vraag, die in dit verband gesteld kan worden is deze of men op deze wijze niet te 'eng gebonden' wordt en het is dan ook op dit punt dat de geesten openbaar zijn geworden en nog steeds openbaar worden.

Aan de andere kant wijst Dr. Douma op allerlei praktijken in het ('Vrijgemaakte') kerkelijke leven, die nodig verbetering behoeven. De Synoden hebben 'weinig nieuws opgeleverd' (blz. 67). Het 'formalisme waarmee zij zich van kwesties ontdoen' (blz. 69) is een andere klacht. Bovendien bereikten de Synoden de vrede slechts in één enkel geval (blz. 71). Een formele in plaats van een persoonlijke benadering van een kwestie zou waarschijnlijk beter hebben gewerkt.

Dr. Douma maakt prachtige opmerkingen over polemiek en polemiseren. Met instemming citeert hij Bavinck, die eens geschreven heeft dat men zijn tegenstanders niet op het pad der negatie verder moet drijven met de zweep van de konsekwentie. Als voorbeeld van goede polemiek noemt de schrijver de polemiek gevoerd tussen de hoofdredakteur van de 'Reformatie' en Prof. Dr. H. J. Heering.

We hebben deze brochure grotendeels met instemming gelezen. In een blad als het onze heeft het echter weinig zin dieper op verschillende door de schrijver aangevoerde zaken in te gaan. Voor de velen, die dag in dag uit met de 'crisis binnen de Gereformeerde Kerken' worden geconfronteerd moet deze brochure inderdaad wel 'bemoedigend' gewerkt hebben.

F. Kouwenhoven.

Mississauga, Ont.

ER STAAT GESCHREVEN,
door drs. A. Noordegraaf en dr. M. J. Arntzen.
Willem de Zwijgerstichting — 's-Gravenhage — 1969.

In de inleiding op dit boekje van 86 bladzijden staan de woorden: "In deze tijd horen we van allerlei nieuwe inzichten inzake het gezag van de bijbel. Dat de Heilige Schrift in haar geheel openbaring is, en door God ingegeven; dat de daarin vervatte boeken van Oud en Nieuw Testament alle goddelijk gezag hebben, stond vroeger voor velen zonder meer vast, maar het wordt hoe langer hoe meer betwijfeld." En verder: "Bij ons onderzoek zullen we soms op moeilijkheden stuiten, die we niet willen ontwijken, en we zullen ook wel eens geconfronteerd worden met de verbreiders van nieuwe ideeën. Hoofddoel is echter, dot we elkaar in het geloof versterken en hoe kan dat beter, dat te wijzen op de Schriften, die van Christus getuigen, en die het eind zijn van alle tegenspraak."

In hun opzet zijn de schrijvers m.i. voortreffelijk geslaagd.

In het eerste deel van dit boekje schrijft drs. Noordegraaf over **'De Heilige Schrift als het Woord van God.'**

Na de discussie vermeld te hebben in de Ned. Herv. Kerk (het geschrift 'Klare Wijn', 1966, spreekt over de Schriftkritiek op een wijze 'die nogal positief uitvalt'), in de Ger. Kerken ('velen zijn van oordeel, dat Lunteren 1967 de deur heeft opengezet voor een kritische benadering van de Bijbel met behulp van het wetenschappelijk historisch-kritisch onderzoek') en in de Rooms-Katholieke kerk ('de **Nieuwe Katechismus**, die de bisschoppen van Nederland in 1966 hebben doen verschijnen, tekent verzet aan tegen de letterlijke opvatting van de bijbelverhalen'), spreekt de schrijver over de **inzet** of het **uitgangspunt** van een goede Schriftbeschouwing: met Bavinck kiest hij voor het **zelfgetuigenis van de Heilige Schrift** en hij critiseert in dit verband Berkouwer. Hij bespreekt vervolgens de Schriftgegevens, zich bij voorkeur beroepend op Herman Ridderbos en critiek oefenend op Hartvelt ('de tegenstelling: kwantitatief-centrale boodschap . . . . baant de weg voor een subjectivistische, puur-willekeurige omgang met de Bijbel en een uitholling van het gezag van de Schrift'), Kuitert ('wie maakt uit wat inhoud en verpakking is?') en, in het volgend onderdeel, dat over **Geschiedenis en verkondiging** handelt, Baarda ("wij menen dat de door Baarda gehuldigde opvatting de verhouding van geschiedenis en verkondiging, en daarmee de betrouwbaarheid van de Evangeliën vertroebelt').

In het laatste onderdeel wijst drs. Noordegraaf op de H. Geest, die belooft heeft in alle waarheid te leiden, en hij concludeert: "De crisis in het Schriftgeloof, de aantasting van de historische betrouwbaarheid, en de degradatie tot een menselijk feilbaar getuigenis, vervreemdt de gemeente van Hem, die in het gewaad van de Schrift tot ons komt."

In het tweede deel van dit boekje schrijft dr. Arntzen over **'De Heilige Schrift als canon'.**

Uitgaande van art. 4 van de Ned. Geloofsbelijdenis geeft hij een historische overzicht van de wijze waarop de kerk de canon aanvaardde, hij bespreekt uitvoerig het standpunt van Luther en kiest zeer beslist voor de **gesloten** (contra de **open**) canon. Vervolgens schrijft hij over het getuigenis van de H. Geest, en toont aan, dat het getuigenis aangaande het kindschap Gods niet mag worden losgemaakt van dat aangaande de goddelijke ingeving van de H. Schrift; hij is het eens met Berkouwer die gewaarschuwd heeft tegen een isoleren of formaliseren van dit getuigenis, maar voegt eraan toe: "Alleen komt bij hem (Berkouwer) te weinig uit de verf, dat het getuigenis des H. Geestes op de ganse Schrift betrekking heeft." Schrijvend over de critiek op de canon vermeldt hij het gevoelen van Kuitert, die de overlevering, ook in de Schrift, tijdgebonden acht; in dit verband is het verhelderend, dat drs. Noordegraaf in het eerste gedeelte van dit boekje voorstelde, de term 'tijdgebonden' te vervangen door 'tijdbetrokken'.

Na uitvoerig geschreven te hebben over de critiek op de canon in de tijd van de verlichting (speciaal die van Semler), die in de huidige tijd doorwerkt bespreekt de auteur de critiek van de moderne tijd (Käsemann, Schlier, Küng), en op zijn laatste bladzijde vermeldt hij een voortreffelijk woord van de vroegere Amsterdamse predikant, de scherpzinnige ds. S. G. de Graaf, die zei: "Het is als bij de kompasnaald, die kan wel even trillen, maar uiteindelijk wijst hij toch naar het noorden."

Over dit boekje valt vrij veel te schrijven, het grijpt op een levendige en deskundige wijze in in de huidige discussies over het Schriftgezag; het ergste zou zijn dat het in de doofpot zou worden gestopt. Dr. Arntzen schrijft op blz. 63: "Veel beroepen de huidige gereformeerde theologen zich, wat de kwestie van het Schriftgezag betreft, op Kuyper en Bavinck. Zij doen dit echter op een eenzijdige wijze. Indertijd heb ik er op gewezen, dat deze theologen juist zeer sterk leren, dat de Schrift in al haar delen betrouwbaar is, dat zij van het aanwezig zijn van menselijke tijdgebonden en feilbare voorstellingen in de Schrift niets wilden weten. Op mijn betogen heeft men echter nimmer gereageerd." Deze klacht van Arntzen is verstaanbaar, zijn boekje **De crisis in de gereformeerde kerken** (1965) heeft niet die aandacht gehad, die het verdiende, hoewel prof. Berkouwer in zijn onlangs verschenen boek **Verontrusting en verantwoordelijkheid** (1969) nu op verschillende van zijn vraagstellingen heeft gereageerd.

Het is in elk geval zo, dat de hier aan de orde gestelde zaken ons niet met rust mogen laten: met de integrale aanvaarding of verwerping van het 'Er staat geschreven' staat of valt de kerk.

L.Pr.

ONS FEUILLETON

WIJDER DAN DE WERELD

door S. P. Akkerman

HOOFDSTUK 6

Andries kijkt nog eens om zich heen. Het is hier anders dan thuis in de grote kamers. Maar wel gezellig.

Trapper zit hem aan te kijken. "Als ik me niet vergis, zijn ze bij jullie van de fijne gemeente, is 't niet?"

Andries kijkt even op bij de vraag. Hij begrijpt dat ze dat hier niet zijn. Tot nu toe ging hij altijd alleen om met mensen, die wel naar de kerk gingen. Alle vrienden en kennissen thuis behoorden daarbij.

"U bedoelt dat wij naar de kerk gaan?" vraagt hij.

"Ja, ja, dat bedoel ik. Wat dat betreft ben je in een vreemd nest verzeild geraakt, want wij doen daar helemaal niet aan . . .

Zie zo, daar moet Andries dan maar mee klaar zien te komen. En dat valt hem nog niet mee. Dit meisje — waarom weet hij niet — is hem niet onverschillig. Maar als ze niets geloofd? Een leven zonder God en zonder geloof kan hij zich moeilijk voorstellen, al weet hij wel, dat er duizenden zijn, die zeggen dat ze er best zonder kunnen.

"Dat is jammer," zegt hij kort. Maar dat neemt Trapper zo maar niet.

"Helemaal niet jammer," zegt hij en zijn grijze ogen krijgen een wat donkerder kleur. "Wij leven ieder op z'n eigen manier en God zorgt voor ons allen."

"Nou, wat wilt u dan?" vraagt Andries die nooit verlegen is geweest. "God zorgt voor ons allen, daar ben ik het best mee eens."

Trapper lacht zo'n beetje. "Bij wijze van spreken, mijn beste jongen." zegt hij.

"Maar weet je wat ik op jouw christendom tegen heb? Moet je es luisteren. Dat ze in de kerken de oorlog aanvaarden. "Gij zult niet doodslaan" staat in jullie bijbel en "heb uw vijanden lief". En om dan nog voor een leger te zijn. Dat gaat boven mijn petje, broer. Kun jij me misschien uit de droom helpen?"

Andries kent die bezwaren wel. Zelf zat hij er ook wel eens mee . . . Welk mens zou daar niet mee zitten? Maar zo simpel als deze Kornelis Trapper de zaak stelt is ze toch ook werkelijk niet.

"Ik begrijp u wel zo ongeveer," zegt hij, "en u uit de droom helpen zal ik ook wel niet kunnen. Maar vond u het mooi dat de Duitsers hier waren? En vond u het verkeerd, dat de Amerikanen en de Russen ons van die tirannie kwamen bevrijden . . . Dat hun dat duizenden aan doden heeft gekost? Hadden ze dat niet moeten doen, omdat men niet mag doodslaan?"

Andries kijkt Trapper recht in de ogen. Het problem oorlog is maar zo gemakkelijk niet met een paar zinnetjes op te lossen.

Kornelis Trapper weet geen antwoord. Hij herinnert zich zijn felle anti-militaristische woorden, en tegelijk zijn uitzien naar hulp, toen de Duitsers hier heer en meester waren. Deze jongen, die dan christelijk mag zijn, is toch niet gek.

"Ja jong, als je zo begint, weet ik het ook niet meer. Een mens is een raar wezen."

"Hou op over de oorlog," zegt de vrouw, "het is nog maar vijf jaar vrede, en nu al weer praten over oorlog."

"Wat zeg jij ervan, Sjoeke?" vraagt Andries.

"Ik? Niets. Praat over iets anders. Het is nu in elk geval vrede."

Trapper staat op. Hij rekt zich uit, de armen hoog boven het hoofd. Het valt Andries weer op, wat een knappe man hij is.

"Wij konden wel es wat naar bed gaan, vrouw," zegt hij. "De jongelui redden zich wel even zonder ons, dacht ik zo. Maar maak het niet te lang, knaap. Van die nachtvrijerij komt nooit zoveel goeds naar mijn gedachten . . ."

"Och, man, hou nou gauw op," snibt Sjoek. "Laat dat maar gerust aan ons over. Maak je niet dik."

Trapper lacht. "Ook al weer goed. Maar als je het mij vraagt, Sjoeke, deze jongen uit zo'n fijne familie. Ik weet niet of jullie . . ."

"Ja, welterusten,' ' zegt ze. "Ga maar slapen, paps."

Trapper en zijn vrouw verdwijnen naar de slaapkamer boven. Ziezo, nu zijn ze dan samen. De schemer wordt nu al bijna duisternis. Sjoeke steekt een schemerlamp aan. Een petroleumlamp, want elektriciteit is tot dit oord nog niet doorgedrongen.

En daar zitten ze dan. Stil is het in huis. Stil is het buiten waar de zomernacht de dingen omhult. Een enkele vogel roept soms nog een klagelijke schreeuw.

Andries denkt nog aan de woorden van haar vader. "Een jongen uit een fijne familie." Heeft hij geen gelijk? Maar nu het roze licht over het gezicht van Sjoeke valt, nu haar donkere ogen hem aankijken . . . Ze zitten zomaar dicht bij elkaar wat te fluisteren en te kussen.

"Ik vond het een mooie dag, met jou." zegt ze.

"Ik met jou ook."

Ze kijkt hem diep in de ogen. "Waarom?"

"Ja waarom? Dat kan ik moeilijk zeggen. Zomaar . . ."

Het is al gauw twaalf uur. Hij wil naar huis. Dat vrijen tot diep in de nacht heeft hij nooit zo bijzonder kunnen waarderen.

En dan staan ze samen in de kleine kamer met de twee goudvissen in een kom, die al maar rondzwemmen en nooit aankomen.

Ja, ja, Andries moet naar huis. Daar staat hij bij een meisje dat vanmorgen nog een vreemde voor hem was. En nu?

"Daar staan wij dan, Sjoeke," zegt hij als met de woorden van een roman.

"Ja, en wat zou dat?" vraagt ze.

Ja, wat zou dat? Dat zou . . . haar vader is mollenvanger en de mijne boer. Dat zou . . . wij gaan naar de kerk, en zij niet.

"Dat zou," zegt hij . . . "wil je dat ik terug kom?"

Ze kijkt hem aan: "Wil je terug komen?"

Wat moet hij nu zeggen? Wil hij dit avontuur beginnen, of zal hij zeggen: Kijk eens, jullie zijn niet van de kerk en wij wel. Dat is een groot verschil, Sjoeke. Wij kunnen het niet verdonkeremanen, dat dat een groot bezwaar is. Maar hij zou dat niet alléén willen zeggen. Hij zou er iets bij willen zeggen over Jezus, Die, hoe ver hij soms ook van Hem afstaat, toch zijn Heiland is. En Die op aarde wou komen om mensen te zegenen.

Maar Andries weet de juiste woorden niet te vinden. En hij durft ook niet goed. Zou Sjoeke het niet te aanmatigend vinden?

"Ik wil wel terugkomen," zegt hij aarzelend, "maar wij zouden toch in het geloof één moeten wezen, vind je niet?"

Ze trekt de schouders hoog op. Ze heeft hem losgelaten en staat met de handen gevouwen.

"Wat moet ik daarop zeggen. Dat geloof van jou is mij wel heel erg vreemd. Natuurlijk, ik kom wel es in gezinnen, waar ze bidden en uit de bijbel lezen. Maar ja, verder . . . begrijpen doe ik er niet veel van. Maar ik heb er ook niets tegen. Maar ja, wat wil je . . ."

"Daar komt nog bij," zegt ze, "bij jullie zijn ze boer. En ik voel me niet zo thuis bij de boeren. O ja, als ik bij een boer in huis ben, dan gaat het heel best, zolang ze maar niet over hun vak beginnen te zeuren. Maar als ze verhalen afsteken over "Albertje 2", over "best in de emmer", en over al die zaken waar boeren toch zo gezellig over kunnen kletsen, dan zegt mij dat helemaal niets. En zo zul jij ook wezen."

Andries gaat er werkelijk nog even bij zitten. Hij hoort zijn vader al: "Ik denk dat ik Blauwkoop verkoop. Hij zakt in de emmer". Jetse is anders. Die weet ook hele andere verhalen te doen en is altijd vooraan bij elke actie. En hijzelf? Nou, hij staat daar tussen in.

Sjoeke zal zich bij een boer niet thuis voelen. Hij moet opeens denken aan het versje dat een meisje verleden week op de Club voordroeg . . .

"Er waren twee koningskinderen . . . maar het water was veel te diep."

Het water dat hen gescheiden houdt kon ook wel eens veel te diep zijn. Hij vreest er voor.

"En dus . . ." zegt hij, terwijl hij opstaat.

"En dus . . ." Maar vreemd, hij ziet er tegenop om te zeggen: "en dus kom ik niet terug."

"Jij moet het maar zeggen . . ."

En dan slaat Andries zijn arm om haar hals, zoent haar nog eens, en zegt: "Goed dan kom ik zondagavond . . ."

(Wordt vervolgt)

De gewone man zegt er het zijne van

door REV. L. T. SCHALKWIJK *)

Tegenwoordig zit in Nederland het gewone volk onder de knoet van de geleerdheid. Wie niet meedoet in het koor van de "nieuwe" theologie, wordt eigenlijk als achterlijk beschouwd.

Dit blijkt bijvoorbeeld uit de woorden van Professor Dr H. M. Kuitert, toen hij sprak met een verslaggever van het dagblad TROUW over zijn optreden in Hamilton: "Verontrusting ook later op een gemeentesamenkomst in Hamilton. Het kon een V.U. avond in **Middelburg of Leeuwarden** geweest zijn!" [1])

M.a.w. niet-verlichtheid vindt je in de back country, of . . . bij grootmoeders. Dat verklaarde Dr Kuitert in juni 1968 op de Christian Reformed Minister's Institute te Grand Rapids: "But there are many other grandmothers who say: You are not right", [2])

Dit komt door het "gemeentegeloof" idee, terwijl de theoloog diepere, àndere inzichten heeft gekregen. Zo wordt in een boek als van Professor Hartvelt de **spanning** voelbaar tussen "the man in the church" [3]) en "de geleerden" [4])

Geen wonder, dat T. Cnossen in zijn verslag uit Nederland moet rapporteren: "De afstand tussen de intellectuelen en het gewone volk verbreedt zich". [5])

Als U niet op de hoogte bent van de laatste **gegevens** van de geologie, de zoölogie, **de archaeologie**, hoe zult U **kunnen uitmaken**, of het **Paradijsverhaal werkelijk gebeurd is? U hebt natuurlijk** wel geprobeerd **artikelen** te begrijpen, die over Dr Lever verschenen, maar die ingewikkelde theorieën gaan heel wat mensen ver boven de pet.

De Gereformeerde geleerdheid ziet dan ook meer en meer neer op het gewone **volk, dat de wetenschap** niet kent en daarom nog alle verhalen van de Bijbel moeiteloos slikt.

Het Woord van God **kan zo een** echt **struikelblok** op je weg worden. Als U de stroom van **artikelen**, geschriften, boeken en boekjes, die vandaag in Nederland over het **Schriftvraagstuk verschijnt, beziet**, dan komt U van één ding diep onder de (in)druk: dat de Schrift toch wel een **héél vraagstuk moet** zijn. In een artikel hierover, telde ik op één pagina niet minder dan 14 vraagtekens! [6]) En als U nog nieg zo stikvol vragen **zit, lezer**, dan bent U volgens de "nieuwe" theologie nog niet tot **bezinning** gekomen.

De orthodox-calvinistische opvatting is altijd geweest dat de theologie de **ancilla**, het dienstmeisje van het geloof moet zijn. In zulk een situatie wordt de theologie echter **heerseres** over het geloof en kan men terecht vragen: "worden we als gelovigen dan tòch afhankelijk van de theologie?" [7])

Of de Bijbel Gods **Onfeilbaar** Woord is, kan de leek dan niet meer uitmaken. U zult de professoren moeten vragen, **wat** nog vaststaat in ons algemeen-**betwijfeld** christelijk geloof.

Weinig blijft er zo over van de bewering van de Nederlandse Geloofsbelijdenis, dat de Bijbel **duidelijk** is en dat "wij geloven zonder enige twijfel **al wat daarin** begrepen is". [8])

Wat een gehéél ander geluid horen we **inderdaad** als we de **Bijbel zelf openslaan.**

"Het is voor de **wijzen** en verstandigen verborgen, maar de **kinderkens** geopenbaard." [9])

"De eenvoudigen wil God **steeds gadeslaan.**" [10])

"Wie het Koninkrijk **Gods** niet ontvangt als een kind, **zal het** voorzeker niet binnengaan." [11])

O.T.

Een nederig buigen voor het onfeilbare Woord van God bracht licht, lucht en zekerheid in een verwarde wereld.

Adam en Eva (excuse me, die bestonden niet [12])) werden verbannen uit het Paradijs (pardon, dat heeft ook niet bestaan [13])), maar diep in hun ziel droegen ze met zich mee Gods **zekere** belofte van een machtige Verlosser, die de Duivelskop zou vermorzelen. [14])

Abraham geloofde Gods Woord (tegen alle wetenschappelijke gegevens in) en kreeg een kind in zijn ouderdom. [15]) **Vaak kwam er** twijfel op in zijn hart, [16]) **maar** hij bevocht dat vraagteken als een worgende slang. Daarom is hij "de Vader aller **gelovigen**". [17])

En moeten wij U **vertellen van** Mozes, Jozua te Jericho (**oops! die** muren vielen toen niet om [18])), Samuel, Elisa's wonderen (laatste nieuws: die bijl is nooit boven komen drijven [19]), en de hele lange lijst van doodgewone, buitengewone gelovigen van Hebreën 11?

Hun houding kan opgesomd worden in het authoritatieve Oud-Testamentische woord: "Op zulken sla ik acht . . . wie voor Mijn Woord **beeft**" [20]).

N.T.

In het Nieuwe Testament met zijn veel grotere technologische vooruitgang dan ten tijd van vader Abraham, is het zelfs nóg duidelijker, hoe God woont bij de "armen van geest" [21]). Jezus koos zijn discipelen uit vissers en dat soort lui. De beter gesitueerden en meer ontwikkelden, zoals Levi, waren de uitzonderingen.

Onder die doodgewone mensen vond de Heiland dat kinderlijk geloof, dat hij noemde als voorwaarde voor het binnengaan in het Koninkrijk.

In de Handelingen der Apostelen vinden wij hetzelfde verschijnsel terug: "het **volk** hield hen in grote achting". [22])

Deze "armoede van geest" was echter een houding van het hart; dit kunnen wij zien in Paulus, die een briljante Universiteitsopleiding had gehad en een van de diepste denkers der mensheid is genoemd. Toen hij eenmaal op de Damascusweg van zijn hoge paard gevallen was en de **levende** orthodoxie gevonden had, in de Straat, genaamd "de Orthodoxe" (orthos = recht), boog Hij voor de overmacht van het Woord en geloofde **"alles"** [23]) wat geschreven was in de wet en de profeten, **"zelfs"** die teksten over een **lijdende** Messias.

Maar daarin was Doctor Paulus een uitzondering op de regel. De eerste christengemeenten bestonden — volgens zijn eigen getuigenis — uit "niet vele wijzen naar het vlees, niet vele invloedrijken, niet vele aanzienlijken" [24]).

Worden als een kind, dat is moeilijk voor de rijken-aan-geest en de rijken-aan-geld.

De eenvoudigen kunnen dus beter geloofsvragen beslissen dan de ontwikkelden.

Een heel merkwaardig verschijnsel, dat we ook in de verdere geschiedenis van de christelijke kerk telkens weer tegenkomen.

C.R.C.

Moeten we U bijvoorbeeld in herinnering brengen het nederige begin van de Christian Reformed Church op dit continent in de vorige eeuw?

Daartoe gaf een "gewone man" de stoot.

De immigrantenkerken in Michigan waren arm. Toen de wever Gijsbert Haan aantoonde hoe vrijzinnige leer en leven in de Reformed church in het Oosten van Amerika, hen eenvoudig gebood om de band met die rijke kerken door te snijden, sloten de meesten eenvoudig hun oren voor deze gewetensroep. "Some, **especially the leaders**, insisted on remaining with the Reformed Church" [25]). Maar er waren wel enkele anderen, die overtuigd werden, dat nú gehandeld moest worden, wilden ze later ook niet afdrijven van Gods Woord, **"as embodied in the confessional standards"** [26]).

Toen in 1857 de Afscheiding plaats vond, werd dat gedaan door 4 gemeenten, maar slechts door 2 predikanten. De tweede dominie ging gauw weer terug en toen was er nog maar één . . .

Deze kerk liet slechts één uitleg van de Bijbel toe, die welke overeenkomstig was met haar belijdenisgeschriften.

Toen omstreeks 1920 Schriftkritiek probeerde te infiltreren, werd aan Calvin Seminary in 1922 een theologisch professor afgezet, vanwege "modernistic theories" [27]). Professor Dr R. Janssen had namelijk o.a. moeite ermee, om alle wonderen van de Bijbel te geloven. Over de muren van Jericho zei hij: **"We behoeven niet aan te nemen alsof de muren in objectieve zin plat vielen."** [28])

De Synode verklaarde deze en andere gezegden unreformed en daarmee werd de historische kritiek van Welhausen door de Christian Reformed Church afgewezen.

In een andere gerk verliep het net andersom.

O.P.C.

Dr **J. Gresham Machen** (óók ongeveer 1920!) in Princeton Seminary verdedigde orthodoxe stellingen als de onfeilbaarheid van de Bijbel [29]) en de Maagdelijke geboorte van Christus [30]). Dit was niet meer zo welkom, want de Moderates hadden tenslotte ook in Princeton (dat lang orthodox was gebleven) posities kunnen bemachtigen. Dr Machen toonde aan, hoe het indruist tegen de les van de kerkgeschiedenis, om bijbelse verhalen als mythen te verklaren. Maar de leiders van de Presbyterian Church (USA) waren al teveel geïnfecteerd door het modernisme.

Dr Machen stond bekend als een van de begaafdste Nieuw-Testamentici van zijn tijd, maar het kwam zover dat hij — vanwege zijn orthodoxie — geschorst werd in 1936. Hij ging de laan uit als weleer Athanasius. [31]) De schok onder "many earnest believers" was zo groot, dat enkele dagen later een Afscheiding tot stand kwam uit de Presbyterian Church. Zij stichtten de **Orthodox** Presbyterian Church.

De éérste actie van deze kerk was: "a declaration of solemn adherence to the divine authorship and consequent **infallibility** of the Old and New Testament Scriptures." [32])

E.F.C.

Het zou ons tever voeren, om nog meer gegevens van elders te noemen. Maar een ieder, die conferenties meegemaakt heeft van de National Association of Evangelicals in de USA, of de onlangs gehouden Toronto conferentie van de Evangelical Fellowship of Canada, op 5 & 6 maart 1969, kan van deze orthodoxe groepen zeggen: "Niet vele edelen, niet vele rijken."

Maar dáár vindt men (zij het een soms biblicistische) afwijzing van de Tijdgeest en een absoluut neen tegen alle pogingen om "Adam en Eva" of de Bijbelwonderen te vervluchtigen tot legenden.

Dáár houdt men dan ook de gewone man en vrouw in ere en vertelt met élan, dat "John Bunyan was led to Christ **by four women** whom he overheard talking about their Saviour" [33])

* * *

Wel komt dan tenslotte de benauwende vraag naar boven: **Waarom**, o Here, moet dan in de kerkgeschiedenis dat bijbelgeloof veelal onder het gewone volk bewaard worden?

Is het misschien de trots van het menselijk hart dat bij rijkdom of ontwikkeling gaat **vertrouwen** op eigen Rede en Dollar? Al is het dus begrijpelijk, dat door de les uit het verleden evangelische groepen vaak **bang** zijn voor een "educated ministry", toch hoeft dat niet. Een rijke aan geest of geld **kan** wel het Koninkrijk binnen gaan, denk maar aan de "Vader der gelovigen", die schatrijk was; of Groen van Prinsterer, die duizenden en duizenden guldens bezat. Of die "rijken van **geest**": Athanasius was bepaald niet dom, Augustinus was een zéér ontwikkeld man voor zijn tijd, Calvijn en Kuyper zijn door vriend en tegenstander "genie" genoemd. Gresham Machem was "a man of great distinction in scholarship". [34])

Het is **niet waar**, dat een man van ontwikkeling niet dat eenvoudige bijbelgeloof meer kan slikken: **Dr Gish** schreef onlangs in The Banner [35]) over de onhoudbaarheid van de evolutieleer, en vóór een letterlijke interpretatie van de wonderen in de Bijbel. En die Dr. D. T. Gish is: a graduate of the University of California at Los Angeles, with a B.Sc. degree in chemistry; and of the University of California, Berkeley, where he received a Ph.D. degree, majoring in biochemistry; he was a Lilly Postdoctoral Fellow at Cornell University Medical College, etcetera, etcetera . . .

In laatste instantie is het kennelijk niet een beslissing van het hoofd, **maar van het hart.**

Een buigen voor de onfeilbare Heer-van-het-Boek, óf een niet-willen, dat dit onfeilbare-boek-van-de-Heer ons zal **knechten.**

Om orthodox te blijven moeten we dus nu niet zo arm en onontwikkeld mogelijk blijven hier in Canada.

Maar om orthodox te blijven, moeten we **nederig** blijven, denkend aan de spreuk van Luther:

"De nederigheid redt."
Zalig zijn
de nederigen van geest
want zij geloven nog
de verhalen
van het Koninkrijk.

* * *

Verantwoording:

[1]) Trouw, 27 juni 1968. [2]) The Banner, January 10, 1969. [3]) Dr G. P. Hartvelt, **Over Schrift en Inspiratie** (Cahiers voor de Gemeente), p. 72. [4]) Iibid, p. 41. Vide par. 59, 33. [5]) Calvinist-Contact, Nov. 22, 1968. [6]) Dokumentatiebericht, nov. 1968, p. 2.150. [7]) Kruyswijk—Van Teylingen, Jong Gereformeerd, 11 okt. 1968. [8]) N.G.B., art. 5. [9]) Luk. 10:21. [10]) Ps. 116. [11]) Mt. 18:17. [12]) Dr H. M. Kuitert, **"Verslag van de Conferentie voor Evolutievraagstukken"**, 1966, p. 34. [13]) Ibid, p. 34. [14]) Gen. 3:15. [15]) Heb. 11:11, 12. [16]) Gen. 16:3; 18:12; 20:2. [17]) Gal. 3:9. [18]) Hartvelt, Schrift en Inspiratie, par. 32. [19]) Dr H. M. Kuitert, **"Verstaat Gij Wat Gij Leest?"** (Cahiers voor de Gemeente), p. 77, 78. [20]) Jesaja 66:2b. [21]) Mt. 5:3. [22]) Hand. 5:13. [23]) Hand. 24:14. [24]) 1 Cor. 1:26; cf. Matth. 19:24. [25]) Dr P. Y. De Jong, **"The Christian Reformed Church"**, p. 18. [26]) Ibid, p. 19. [27]) Ibid, p. 25. [28]) Dr L. Berkhof c.s., **"Waar Het In De Zaak Janssen Om Gaat"**, p. 19. [29]) Vide Dr J. G. Machen, **"Christianity and Liberalism"** — and: **"Christian Faith in a Modern World"**. [30]) Vide Machen, **"The Virgin Birth of Christ"**. [31]) J. P. Galbraith, **"Why The Orthodox Presbyterian Church"**, p. 27. (Machen was professor in Westminster Seminary vanaf 1929; 1936 geschorst als predikant). [32]) Ibid, p. 3. [33]) Stated by Dr William Fitch, President of the E.F.C. [34]) Dr N. B. Stonehouse, **"J. Gresham Machen, a biographical memoir"**, p. 491. [35]) The Banner, February 28, 1969.

---

*) Dit artikel verscheen in "The Banner" van 25 juli 1969, onder de titel "The Average Man and the New Theology". Op veler verzoek publiceren wij dit artikel in enigszins gewijzigde vorm in de Nederlandse taal. Red.

Sharon Alberda, Class of '69. R.N. Get experience, young Christian. Go on a "field trip". To a remote Indian village in Mexico. Work with veteran missionaries. This is STS — RBI's Summer Training Session. Sure you stammer uneasily in a foreign tongue . . . maybe you make a few mistakes at your open air clinic. But nobody flunks the test when you're in action . . . for Christ's sake!

The Next Issues of Calvinist-Contact

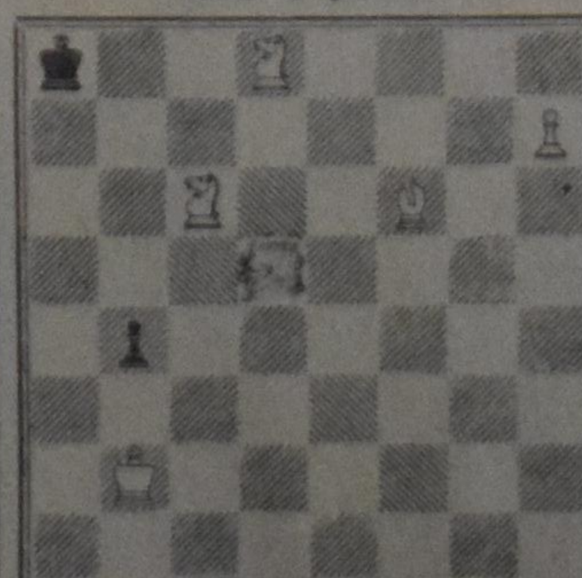
will be DATED	will be MAILED	Closing time for ADVERTISEMENTS
October 9	October 3	October 1 noon
October 16	October 10	October 8 noon
October 23	October 17	October 15 noon
October 30	October 24	October 22 noon

Let's Play Chess

Editor Mr. C. HESS

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN OCTOBER

No. 368
Author: Dr. A. Kramer, Germany — 1926
Black: 2 pieces

White: 5 pieces
White to play and mate in four moves. 4 points

No. 369
Author: S. Loyd, Britain — 1867
Black: 3 pieces

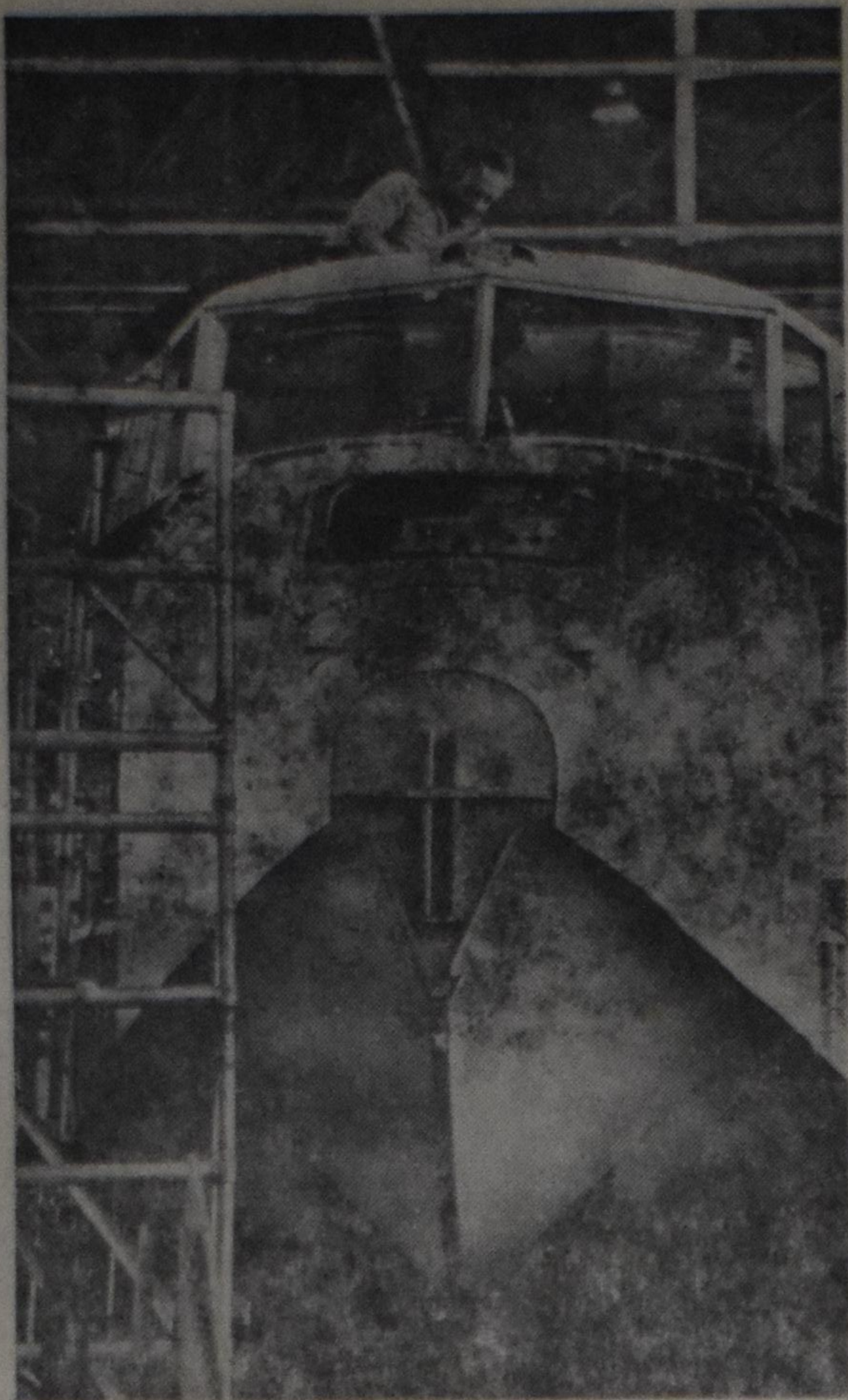

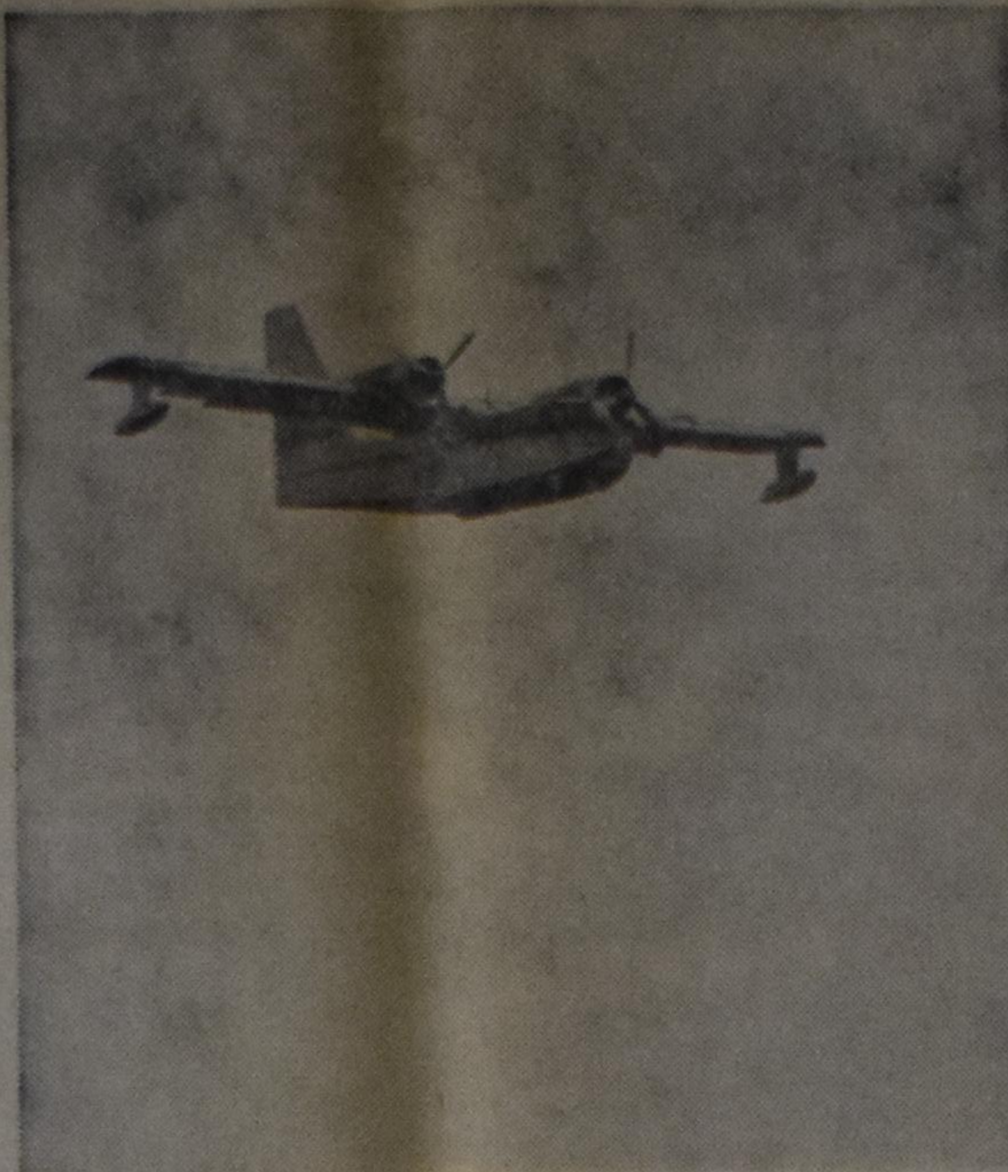
White: 7 pieces
White to play and mate in two moves. 2 points

NOTES

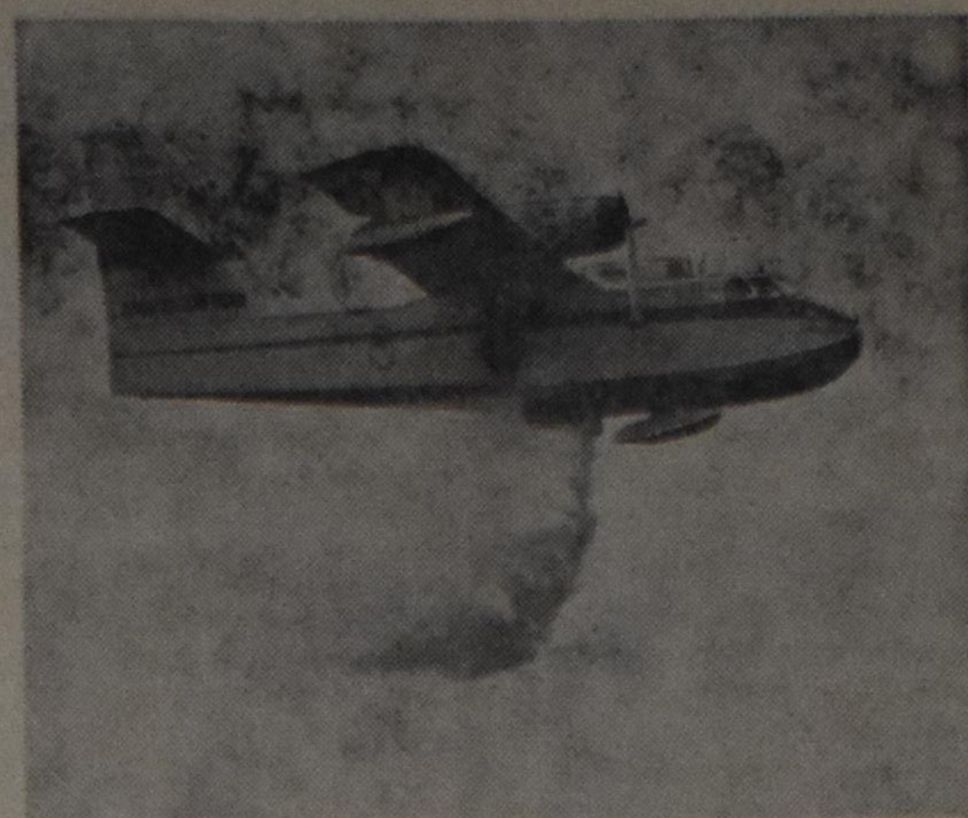
1. In this first series I present two problems in the class of mini-chess. If the printer doesn't put three Knights on the diagram, as happened in August, I trust that my solvers will fully enjoy both of them.
2. No. 368 is a 4-mover, but it is really not harder than a 3-mover. The solution is even humorous. Would you, please, give all details?
3. No. 369 is more than a century old, but there is nothing dull or old-fashioned about this problem. It could be that you get into real trouble with it, just as happened to the people who tried to solve this "crazy" thing one hundred years ago. For the two-mover indication of key and threat, if any, is sufficient.
4. Send solution now, or wait till after the second series, just as you like.

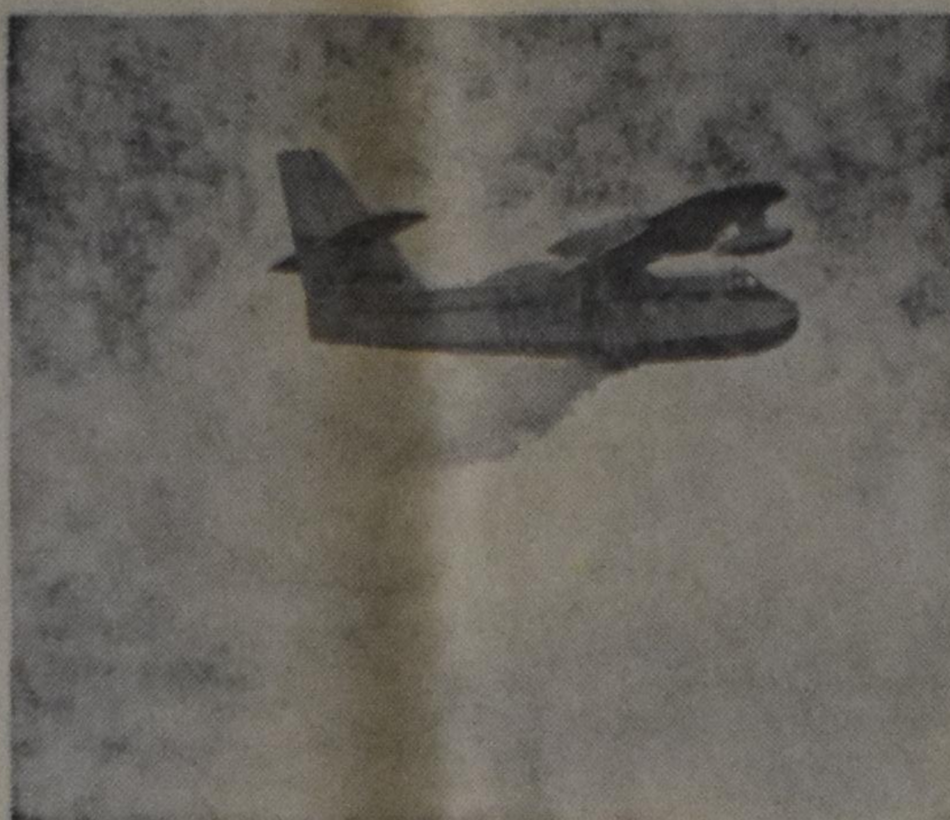
Below: Under construction, *Canadair Ltd.*, Montreal.

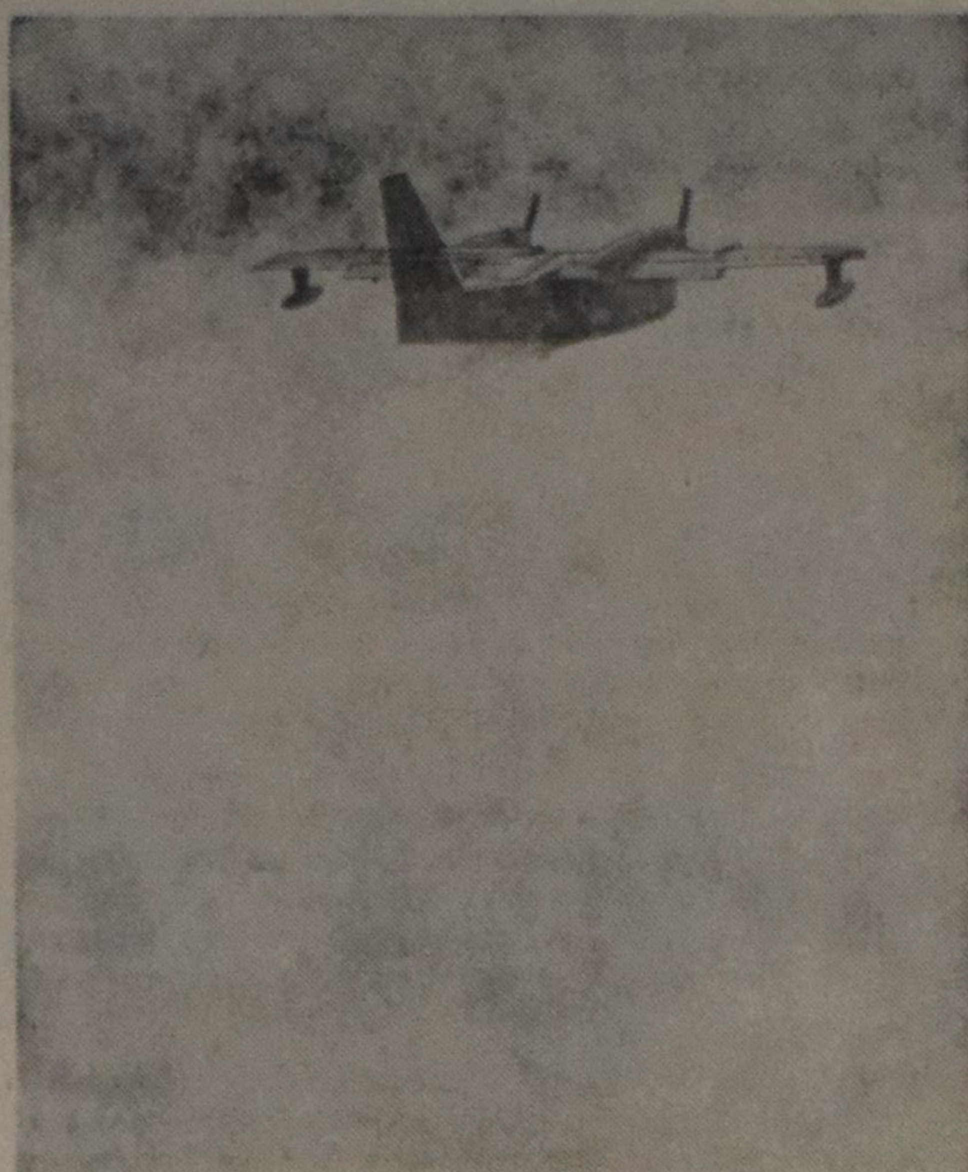

A *CL 215* makes a bombing run to drop 12,000 pounds of water on the target.

First of their kind

Here Come Canada's Water-Bombers

Canada, with thousands upon thousands of square miles of valuable forestland stretching from coast to coast, has long led the development of aerial forest fire fighting techniques. Now, from the factory of *Canadair Limited* in Montreal, the first of a stream of specially-designed water-bombers is taking to the air to take part in a global battle to quench the ravage of fire in forest and bushland.

The aircraft — the *CL 215* — is a sturdy workhorse that can operate from land or water in a variety of capacities. As suited to its primary task as a woodsman's axe, this sturdy aeroplane, powered by two 18-cylinder Pratt and Whitney radial engines, can skim over a lake, scoop up 1,200 imperial gallons of water in 12 seconds, then zoom skywards and dump its load on target with extreme manoeuvrability.

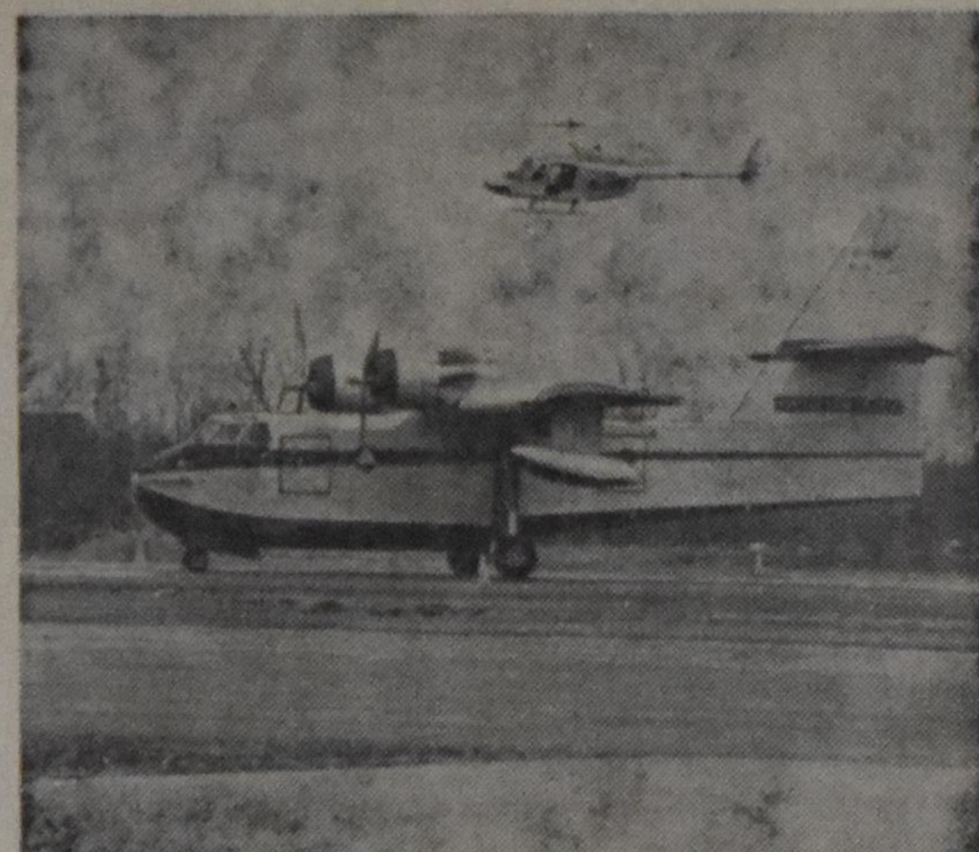
NATIONAL FILM BOARD PHOTOSTORY

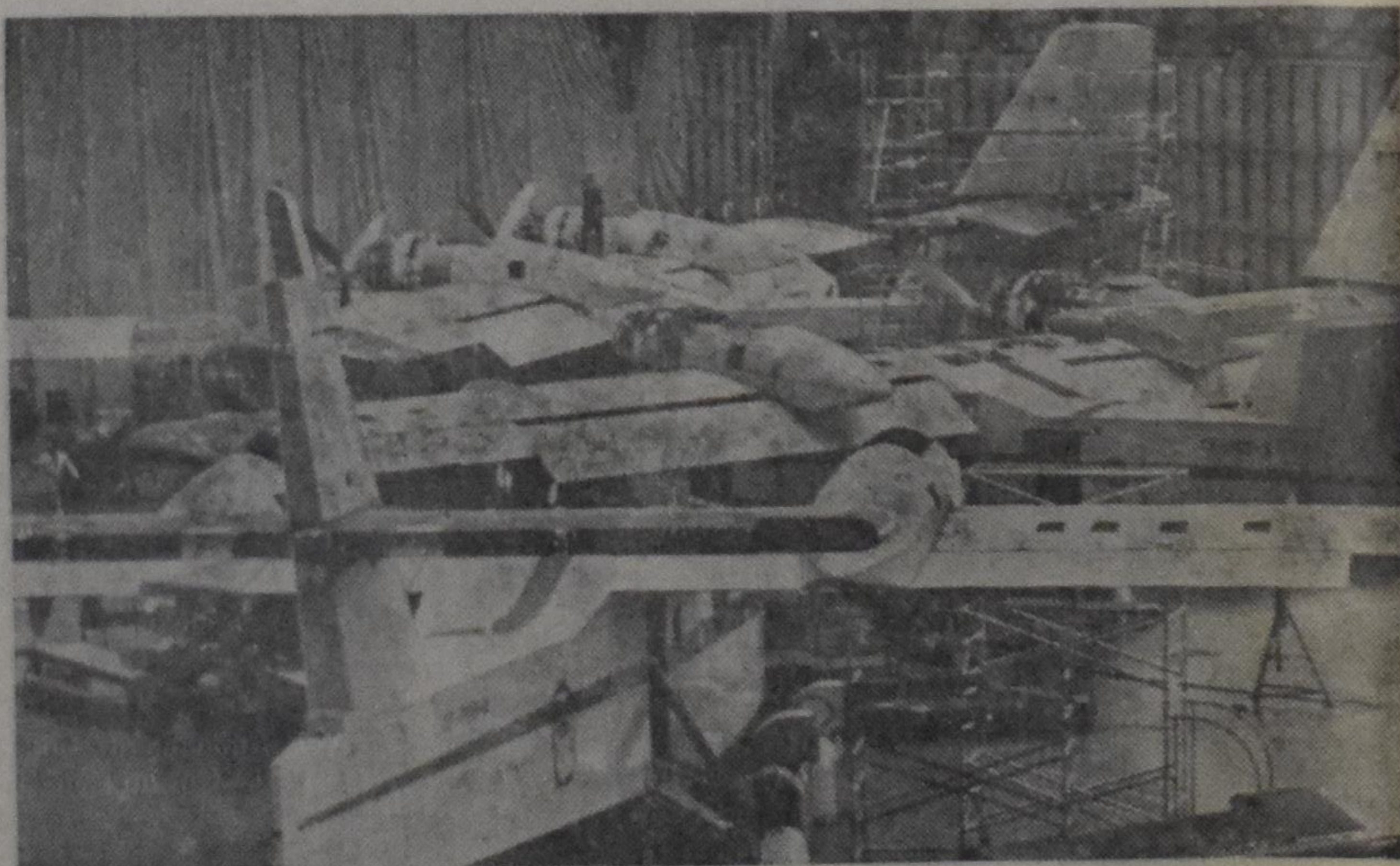
First production models of the *215* are winging their way to southern France where, operated by the *Protection Civile*, they will stand guard over the sun-soaked Mediterranean coastal areas and the island of Corsica. Ten of these aircraft have been ordered by the French government, another 20 by the Quebec government to protect that province's valuable timber areas and more are expected to operate in other parts of the world where the annual fire toll in woodlands reaches grave proportions.

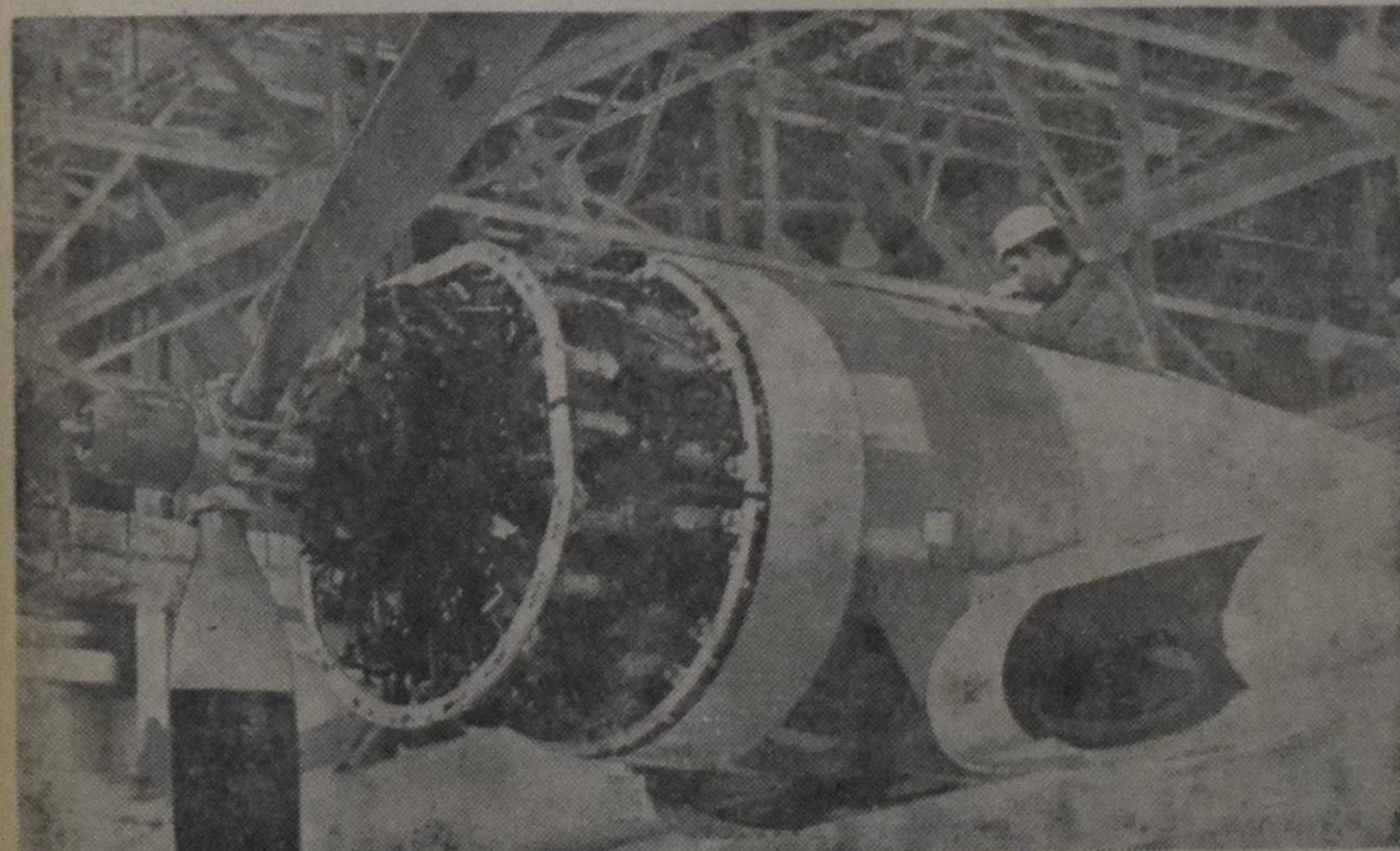
This craft, with its fine simple lines underlying its workmanlike capabilities, is a versatile machine and in addition to its main purpose is suited to both freight and passenger carrying, and other general duties in out-of-the-way regions and developing areas.

Canada's brand new water bomber, the *CL 215*, is off around the world to fight one of nature's most devastating disasters wherever it occurs with its shocking and unpredictable suddenness. Canada's aerospace industry has added another first to the history of world aviation.

— John Ough

CL 215 aircraft — world's first to be designed especially for water bombing — under construction at *Canadair Ltd.*, Montreal, Quebec. *— photos by Ted Grant.*

EXPLORATIONS IN CONTEMPORARY LIVING — **A. A. C. S.** — An International Community Service — **DISCOVERY I**

(For more information see Data Centre in following issues of C.C.)

Hoog bezoek

Met een zucht laat Wilma zich op de rand van het bed vallen. Misprijzend kijkt ze rond. Oh zeker, alles glimt en blinkt, maar op de een of andere manier is dit Jeanie's slaapkamer niet meer. En ze heeft er nog wel zó haar best op gedaan!

Jeanie en Tom, hun twee oudsten, zijn een paar dagen naar een bevriende familie die een farm hebben. Ze genieten daar elke zomer uitbundig van en Wilma had gedacht het deze keer eens fijn waar te nemen en die beide slaapkamers wat te fatsoeneren. Die van de kleintjes heeft ze vorige week al onderhanden genomen. Ze hadden wel wat bedremmeld gekeken toen ze zagen dat al hun spulletjes en boekjes en speelgoed zo verschrikkelijk netjes in een tweedehands ladenkastje waren opgeborgen inplaats van ze, zoals ze anders gewend waren, her en der voor gebruik gereed verspreid te zien. En Wilma's strenge bevel, dat dit nu voortaan altijd zo moest zijn, hadden ze verbaasd aangehoord. Maar de vreugde over het nieuwe poppetjesbehang, dat Wilma met moeite van haar huishoudgeld overgespaard en eigenhandig op de muren geplakt had, leidde al gauw hun aandacht af en verzoende hen, althans voorlopig, met de nieuwe regeling. Wilma wist dat haar "hervormingen" bij de twee oudsten niet zo'n gereed onthaal zouden vinden en had daarom heel diplomatiek (en ook een beetje gemeen, vond ze diep in haar hart) gewacht tot ze uit waren en de kust dus veilig was. En daar zit ze dan nu. Doodmoe en ontevreden. Dit kan nu zó voor een derderangs hotelkamertje doorgaan. Koud en onpersoonlijk. Wat heeft ze vaak gemopperd op de "rommel" die Jeanie, begiftigd met een artistieke aard, veel fantasie en geen klein beetje sentiment, altijd om zich heen vergaart. Lapjes, lintjes, klosjes waar ze, naar ze altijd zegt, nog wel eens iets van zal kunnen maken. Platen en foto's uit tijdschriften, wachtend op de dag dat ze in een scrapbook zullen worden gerangschikt of voor een schoolproject zullen moeten dienen, gedroogde bloemen en herfstbladeren, kleurige kralen, kladjes met haastig overgeschreven of zelfgemaakte verzen die "some day" nog wel eens in een schrift zullen komen, het heeft altijd bij Jeanie's slaapkamer gehoord en het is dan ook tot nu toe, en zij het zuchtend, door Wilma aanvaard.

Tom's kamer is al niet veel beter. Hij is een dierenvriend en het staat voor hem, al is hij dan nog maar twaalf jaar oud, nu al vast dat hij veearts zal worden. De mand van Daisy, de hond die al jaren bij het gezin hoort en wie het aan te zien is dat hij verschillende rassen in zich vertegenwoordigt, wordt dan ook nogal eens naar zijn kamer gesmokkeld, zodat Tom onder het huiswerk maken, of soms zelfs gedurende de nacht, gezelschap heeft van zijn beste vriend. En Wilma kan klagen zoveel ze wil over al het haar dat dat beest nalaat wáár het maar gaat, het wordt door Tom en eigenlijk ook door de rest van de familie beschouwd als het laatste waar een mens zich druk over zou moeten maken.

Maar nu zijn de beide omstreden kamers en ook die van de kleintjes, dan toch eindelijk eens zoals Wilma ze zich altijd gedroomd heeft. Waarom is ze dan toch niet tevreden? Ach, ze weet het eigenlijk wel. Een mens mag best van orde en netheid houden en ook is het goed om een zeker gevoel ervoor je kinderen bij te brengen. Maar dat zijn nu in dit geval haar motieven niet. Als ze eerlijk is weet ze wel beter. Het is omdat ze bezoek krijgen. Uit Holland nog wel, haar zwager en schoonzuster. Kees, de broer van Bill haar man, met zijn vrouw Josien. Drie jaar geleden zijn zij en Bill in Holland geweest en hebben hén toen natuurlijk ook bezocht. Wat was ze onder de indruk geweest van het mooie, rijk gemeubileerde huis dat Kees en Josien bewonen. Van de prachtig aangelegde tuin, de twee auto's, de kinderjuffrouw die op gezette tijden de als poppen aangeklede kinderen een handje kwam laten geven.

Kees was nog dezelfde hartelijke en joviale broer van Bill geweest van vóór hun emigratie, toen vijftien jaar geleden, ondanks zijn enorme succes met de zaak die hij zich opgebouwd had. Maar het was duidelijk dat Josien, die hij op de handen droeg, in hun huis de scepter zwaaide en dat alles verliep zoals zij het wilde.

Bill had zijn broer het succes van harte gegund en Wilma had haar best gedaan om niet jaloers te zijn. Eenmaal in Canada terug was ze het allemaal weer gauw vergeten en had zich weer tevreden aan haar huishouden gewijd. Bill heeft ook een eigen zaakje maar de last van vele schulden weegt hen nog zwaar op de schouders. Langzaam maar zeker komen ze vooruit en daar verheugen ze zich beiden in. Ze hebben hun idealen voor de toekomst en eensgezind beheren ze hun geld zuinig en naar ze denken, wijs. De kinderen gaan ook naar de Christelijke school, dat neemt natuurlijk ook een hele hap, maar dat is een beste investering, zegt Bill altijd. Wilma had nooit moeite om dat te beamen.

Maar nu was dan ineens, een week of zes geleden, het bericht gekomen dat Kees en Josien wel eens wilden zien hoe het er in Canada toeging. Onmiddellijk was Wilma haar hele hebben en houden met andere ogen gaan bezien en koortsachtig was ze gaan proberen om hier en daar veranderingen aan te brengen. Ze heeft wel gemerkt dat Bill haar zo nu en dan wat bevreemd gadesloeg in haar doen en laten, maar gelukkig had hij wijselijk zijn mond gehouden.

Nu, gezeten op de rand van Jeanie's bed, ziet ze het tenminste ineens dat dat wijs geweest is van Bill. Hij heeft er een botsing tussen hen beiden mee voorkomen.

Scherp en helder weet ze nu, dat verkeerde motieven haar gedreven hebben in deze vernieuwings- of opknapwoede, of hoe je het maar noemen wilde. Ze wordt warm en haar wangen kleuren rood als ze zich bedenkt dat ze zich zelfs op een bepaald moment in deze voorbije weken getroost heeft met de gedachte, dat ze, al kon ze dan Kees en Josien niet imponeren met haar huis en haar meubelen, ze hen toch altijd nog versteld zou kunnen doen staan van het bedrag dat zij en Bill wekelijks voor kerk en school opbrengen. Daar zouden ze toch niet van terug hebben en ze zouden dan misschien wat minder meewarig naar hun kale vloerkleed kijken . . . Het idee! Belachelijk!

Plotseling heel kwaad op zichzelf staat ze op en haalt Jeanie's hele kamer weer overhoop. Ziezo, 't is er schoon en dat is goed, maar 't is nu ook weer Jeanie's kamer. Al moeten haar kinderen het dan zonder kinderjuffrouw stellen, ze redden er zich best om!

Ze loopt naar de andere kamers en gooit bij de kleintjes wat speelgoedbeesten op het bed en haalt het poppenwiegje weer uit de kast. Bij Tom zet ze de opgezette uil, die altijd veren verliest, weer neer en loopt dan opgelucht en zingend naar beneden.

Drie dagen later, als het vliegtuig uit Holland veilig is geland en de eerste passagiers door de douane komen, ondekt Wilma met een onbekommerde glimlach een kluitje boetseerklei in Jeanie's paardestaart en ze weet ook dat Tom bij de ontmoeting straks wat stuntelig zal doen. Wat geeft het? Meisjesachtig klimt ze op een bank om enthousiast naar haar elegante schoonzuister te gaan staan zwaaien . . . .

Linda.

KERKDIENSTEN

Radio Nederland Wereldomroep

Golflengte: 19 meterband (15.425 mC) en: 25 meterband (11.730 mC)

UITZENDTIJD:

5.30 Atlantic Daylight Saving Time
4.30 Eastern Daylight Saving Time
3.30 Central Daylight Saving Time
2.30 Mountain Daylight Saving Time
1.30 Pacific Daylight Saving Time.

Uitzendtijden tot en met de maand april 1 uur eerder. Vanaf de Saving time — gelden bovenstaande tijden.

WIJ VERZOEKEN U DEZE KOLOM UIT TE KNIPPEN EN BIJ UW RADIO TE LEGGEN

5 oktober: Hervormde Kerkdienst.

19 oktober: Gereformeerde Kerkdienst in Heemstede. Voorganger: Ds. G. N. Lammens.

2 november: Hervormde Kerkdienst.

16 november: Gereformeerde Kerkdienst Vrijgemaak Bolnes-Slikkerveen. Voorganger: Ds. B. van Riet.

THE WORLD AROUND US

Japanese Foreign Policy

Japan is the third largest industrial power in the world and by far the most prosperous nation in Asia. Since the end of World War II the country has had a democratic system of government and has generally been considered to view international politics the same as the West does. To think, however, that the Japanese, just because they have extensive trade patterns with North America and are non-communistic, view the world the same as we do is a mistake. The year 1970 promises to be a crucial one in Japanese-American relations and the outflow of this may well be that Japan will pursue an independent foreign policy which is quite different from the West.

In June 1970 the US-Japan Security treaty can be renounced by either side. Prime Minister Sato Eisaku, after he was re-elected last year, announced that he would seek an American promise of a definite date when Okinawa would be returned to the Japanese. American bases in Japan have never received majority approval in any public opinion poll since the end of the Korean war in 1953. Despite the removal of all ground combat troops and many other units before 1960, and the many other American concessions to reduce the cost and visibility of the 50,000 remaining airmen, sailors, and supporting forces, a strong majority of the Japanese public remains unconvinced of the need for the American military presence and fearful of its strategic danger to Japan.

Prime Minister Sato has declared on a number of occasions that Japan has no external enemy, and the large majority of Japanese agree with him on this point. It follows then that the bases in Japan are only used by the Americans to carry out a policy which is to their (the Americans') advantage. Few, if any Japanese, seem to have a fear that China will someday attack Japan, even though she may have nuclear weapons. The pacifism in Japan is in marked contrast to its militaristic nature of the thirties and early forties, and is a very different point of view than that held by most Western nations. Although Japan does have a relatively small armed force for self defence, it is not nearly as large in relation to her population, as the forces of Western nations. The general concensus seems to be that China will not invade because it will not be to her advantage to take over an island community. Whether this is a reasonable assumption remains to be seen, but at least it is a more refreshing view than the one we have heard so often — that we have to arm to the teeth, have more missiles and more bombs in order to preserve the peace.

The U.S. bases on Okinawa are designed partly to deter Peking from attacking Formosa, and if necessary to defend Formosa, South Korea, and Japan itself from Chinese Communist military aggression. In a recent poll that was taken in Japan, only 13 per cent of the people favoured American use of force to protect Formosa from the mainland. This may seem a strange viewpoint by the citizens of a country that does not recognize the government of Peking as the rightful administration of mainland China. It must be remembered, however, that the decision for non-recognition was taken when the American influence in Japan was very much greater than it is today. Once such a decision has been made, it is often difficult for a nation to reverse its policy. (Not how long the Canadian government has been negotiating with China, and still no results have been obtained.) The people of Japan do favour recognition of Red China, but they also wish to continue to recognize Formosa. As France has found out recently, neither country permits this; both insist that it is only possible to recognize one or the other.

More than half the people of Japan are against the American involvement in Vietnam. These are not just the leftist students who have massive anti-American demonstrations from time to time; the majority of a cross-section of the population feels this way, even though they may not make their feelings known in large demonstrations. The people of Japan have experienced occupation themselves and before that they themselves occupied large parts of China (in the thirties) .They feel that the Americans are only interfering in what is basically a civil war and thus should be fought out among the people directly concerned. Few, if any, see China as the instigator behind the conflict in Vietnam. The American contention that the war is fought to stop the spread of communism does not sit well with the Japanese. They just do not see Communist China as a military threat.

Japan, popularly seen as an ally to the United States, differs in many points. The pacifist strain in the country does not permit an acceptance of the US foreign policy of involvement in Asia. Japan would very much like to see the US withdraw its troops from all bases in Asia.

This does not mean that Japan is pursuing a policy of isolation in Asia. Just the reverse is true. Japan is channeling more and more aid to less fortunate Asian countries (at a time when the United States is spending less and less on foreign aid). The aid takes a variety of forms; on the one hand Japan has given a large amount of money to the Manilla-based Asian Development Bank, while other projects include the 'Overseas Youth Volunteers'. This latter organization is something like Canada's Canadian University Service Overseas (CUSO); young people are sent out to Asian and East African countries where they assist in such diverse jobs as auto repair, nursing, nutrition, etc. The object is that each volunteer should make himself superfluous, meaning that he should train a local man to take over his position. In this way the less technically developed nations will gradually obtain a much needed corps of technicians and skilled labour.

The Sato government is still fairly strong pro-American, but not to such an extent that it will endorse all aspects of American foreign policy. Even so, the polls show that the majority of the Japanese are more anti-American than its government. Since the Japanese have the most democratic system of government in Asia, pressure is on the government to align its views with that of the majority of the people. In the past public opinion has had an influence on the government. Prime Minister Kishi was forced to cancel President Eisenhower's visit in 1960 and was later forced to resign because of public pressure. Kishi's brother, Sato, is now the Prime Minister and he is not likely to forget what happened. It is quite conceivable, therefore, that the government will take a more anti-American stand in the future.

If it takes place, Japan will take an attitude even less militaristic, and therefore less Western-like, than is the case at present. Since Japan does not seem to view China as a potential military threat, she will take no action in curbing her power. This will leave the United States as the only power actively engaged in building a defense against China. This attitude by the U.S. could further deteriorate U.S.-Japanese relations at a time when the U.S. needs all the support it can get in Asia.

J. J. Bout.

"Go ye therefore . . ."

The Mission Emphasis Week in Classis Hamilton is over. We have had our tea and coffee parties, our luncheons and businessmen's meeting, meetings with Ladies' and Men's Societies, girls' and boys' clubs, young people groups and even Sports clubs.

There has been joyful singing. There have been prayer-meetings and sermons. In short, it has been a week bustling with a variety of activity. We have heard missionaries speak about their work in their far-away missionfields. They were glad with the warm response of so many different people.

For weeks and weeks before we have heard sermons about the words "Go ye therefore", and the whole Mission Emphasis Week was in the same Spirit. We have asked ourselves and each other, "What can we do? Isn't there anything that we can do?" We are all willing and eager to do something in response.

Now it is all over. The missionaries have gone home and Churches plan to do this or that better or in another way. We talk, and, talk, and yet . . . Yet there is a certain emptiness. We have often heard the words "Go ye", so that we sometimes wonder if we are not over-emphasizing it. Not that there is anything wrong in being enthusiastic in our daily life as Christians. There isn't, but yet there is something lacking, even in our enthusiasm.

The word "Go ye therefore", spoken by Jesus to His disciples, are not the only ones He used. When we read the parable of the good Samaritan, Jesus asked the lawyer which of the three men, named in the parable, the priest, the Levite, or the Samaritan had done the right thing and the lawyer said, "The one who showed mercy on him." And Jesus said to him, "Go and do likewise." (Luke 10:37)

Here is another command: Go and do. Why is it that we never, or hardly ever, hear a sermon on this "go and do"? There are so many things to be done. There are so many people, who are lonely, who struggle, who feel that they are out of place.

We cannot all be missionaries and in some sermons you get the feeling that, unless you were an outgoing missionary, you were not a living Christian, not afire for Christ. Maybe it is not meant that way, but people at home could use some encouragement too! Some go out, far away in the missionfields, experience all kinds of hardships and we admire them for it. We pray for them and give our money and maybe write to them. The whole Church knows them. There are also people who go out in stillness and nobody knows but the Father in Heaven. Those people surely could appreciate a sermon on: Go and do likewise.

It is good, when people all go out, when there is a week like the Mission Emphasis Week or a Crusade, but, how come so many of the same people never hear the cry of the needy people around them? Are the Hallelujahs so loud that we cannot hear.

Nevertheless, Jesus' command to show mercy stands there in front of us. Do we hear? In a congregation we know, there have been several pleas for help for the retarded children. But no one was willing to offer two or three hours a week of his or her time. No one cares. Are not these little ones Jesus' children too? But not for us. There are so many, many lonely people, there are the sick, but we do not visit them. Oh sure, we meant to do it all right, but for some reason or other we put it off and forget. There are the children in institutions, we know it, but we never bother to send them a card. We say: "They don't know it anyway." But our Father in Heaven knows, and so do the children's parents. A little thing may sometimes bring a smile on a tired face. We so easily forget, we so seldom really care. We know of people, who have a family member in jail. A real shame for the Church and we keep quiet about it. Why? Are we any better? Why not visit the family, ask about him or her? Even if we are not allowed to visit the prisoner in person, we certainly can visit with letters, cards and books and also fulfill Jesus' command, "I was in jail and ye came to ME". And let us not say: there are no cards for that purpose, for there are many of them if we only cared to hunt for them. If we only will show mercy.

How can we become a good missionary Church, if we do not know, how to do the work, placed right on our doorstep? "Go and do likewise", Jesus said. Go, and show mercy. Do we hear the Master calling? Do we listen?

G.W.V.

THE SECOND ALL ALBERTA CHRISTIAN REFORMED MINISTERS' RETREAT

(Sept. 9-11, 1969)

Mount St. Francis Retreat, ideally situated in the rolling ranch- and woodlands west of Calgary, was the scene of another Retreat for the C.R. Ministers of Alberta. This year's retreat was another unforgettable experience.

Where else can you hear twenty-two Christian Reformed ministers singing "be-oot-i-ful;", with liturgical fervor and frequency, over balls that curve graciously or otherwise over the base-plates of a ballfield? Where else would you expect to find that many pastors coming together professionally and yet with complete self-abandon and openness to consider the future of the Chr. Ref. Church? But I am getting ahead of my story. Let me start at the beginning.

On Tuesday afternoon we watched films on two of the most pressing social problems of the day: drug abuse and alcoholism. From the discussion that followed it was plain that these "worldly" problems are problems within the church too and have to be faced with realism.

Immediately after this discussion the men played their first ballgame. It meant a change in atmosphere little short of incredible. From a collection of sweetly reasonable participants in a conference there emerged two fighting groups of men armed to the teeth with the determination to score. As argument flew thick and fast from one side of the field to another, one could not help wondering with the psalmist: "Who can discern his errors?" or grieve with the prophet: "They have all gone astray . . . ." The Rev. P. De Bruyne especially seemed intent on sabotaging the South. With the formidable Rev. Joe Tuininga on first base, the trumpet from that direction gave out no uncertain sound. Rules were interpreted variously — in the manner of the situationists. The South, as was expected, came out on top. Tomorrow, in the official annual game, they will wipe out the North. Just wait and see!

That evening Rev. Arie Leegwater preached the first sermon, the subject being the Pniel-experience of Jacob, re-named Israel. His effort was rewarded with an hour's worth of analysis and appraisal.

The following morning we started out with a discussion on how to preach from the Heidelberg Catechism. Three centers of concern emerged: the Scriptural content, the confessional form, and the contemporary focus, of this preaching.

After coffee Rev. G. Ringnalda preached on the theme "Good Business is God's Business." This sermon was also well-received and courageously taken apart.

Wednesday afternoon brought on the big fight. Again there was confusion about the rules. After lengthy and loud debate on the matter of "stealing bases" it was decided to re-affirm the eighth commandment. Umpire Holkeboer's verdicts sometimes caused me as much surprise as the direction of the balls, but it may be that your reporter was cross-eyed. This condition may be caused, as the reader knows, by envy. Did the South win? All expectations to the contrary notwithstanding, and however hard and humbling the demands of honesty are in such circumstances, the incredible fact must here and now be recorded that the North — tell it not in Gath or on the streets of Ashkelon — creamed the South with a score of 19-14!

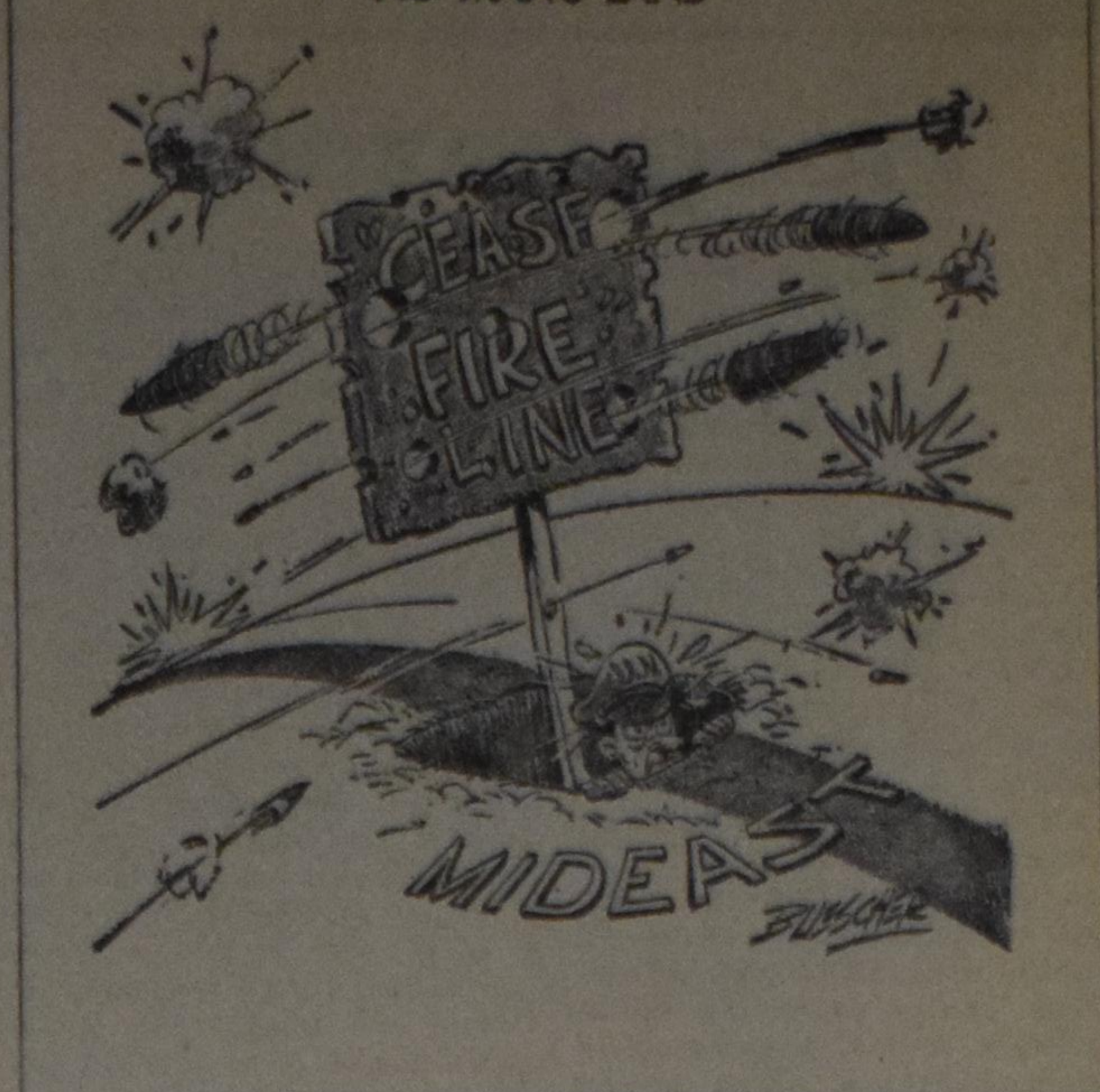
That evening, seated in a close circle in the Retreat's Reading Room, Rev. H. De Bolster confided to us his hopes and fears for the future of the Christian Reformed Church. We grieved over the lack of open lines of communication, the fossilization of thought in places high and low, the lack of theological direction on many concrete issues. We worried over developments in The Netherlands and puzzled over developments at home. In short, no can of worms was too slippery for us to open.

Relief was needed, and promptly came, in the form of a farewell address by the Rev. C. Padmos, pastor-elect of the Geref. Church of Maasland, The Netherlands. He dwelt fondly on the Southern defeat of the day and proposed a Padmos Memorial Trophy to give permanent expression to his own link with this historic event in the world of sports.

Thursday morning saw another high-light of the Retreat: a full-dress discussion on the Youth of the Church. Youth's alienation, youth's clear-eyed view of adult phoniness, youth's blind spots, you name it, we talked about it.

The Retreat is over. The spirit of it can only be described as excellent. The value of it the future alone can tell.

J. Vriend.

WE'LL SEE WHO'S BOSS—There is quite a tussle when mama boxer decides to take junior for a walk in Sydney, Australia, but, as always, mother gets her way.

VAN ANDERE DRUKPERSEN

VAN DE KERK

"Vergeten hebbende de reiniging van uw vroegere zonden", 2 Petr. 1:9.

"Behoed **uw hart** boven alles wat er te bewaren is", Spr. 4:23.

"Die reinigt Hij, opdat ze **méér vrucht** dragen", Joh. 15:2.

"**Die reinigt zichzelf**", 1 Joh. 3:3.

Als de liefde wil kunnen functioneren, dan mag zij niet geblokkeerd worden door onze PERSOONLIJKHEIDSFOUTEN en KARAKTERZONDEN. Die hebben immers het ontzettende vermogen om zowat alles te verhinderen en te doen struikelen, wat de liefde anders zou kunnen doen. Zeeën van ellende zijn hiervan het gevolg geweest, en dat gaat nog volop door. Alleen is het net, of bij de topspanning, waarin alles in onze tijd verkeert, ook deze dingen zo heel erg worden. "Aarde vervuld met wrevel?", schreven we. Men slaat, steekt, schiet elkaar maar dood; de bladen staan er vol van (helaas komt het voor, dat ook de Christelijke pers zich in rauwheid van zegging en in een blijkbaar zoeken van de sensatie nauwelijks onderscheidt van de andere).

Ook in de politiek, vooral keihard mekaar de dingen toeschreeuwen. Of de boel ook uit elkaar kan vliegen, een land onregeerbaar worden, de monopolistisch-toegeeigende democratie kan te gronde gaan, doet er niet toe. Dan verwijt je het de leiding maar.

Evenals de Regering ten allentijde vrijelijk.

Naast de teksten hierboven zou ik hier nog graag een citaat bijvoegen. Ds. Sillevis schrijft in zijn prachtig boekje "Ambassadeurs" (blz. 58): "De eerste en de laatste zonde, die het leven kapot maakt, is hoogmoed en eigendunk. Wij gaan niet kapot aan drank en lust (Hij bedoelt zeker: **niet in de eerste plaats, G.**). We gaan kapot aan de ergernis en de waanzin van hoogmoed en betweterij; van zelfhandhaving en geldingsdrang. De geestelijke zonden zijn gevaarlijker en taaier dan de meer natuurlijke zonden. En die zonden van drank en lust, van boosheid en woede, kunnen alleen maar onheilig opbloeien op de onheilige bodem van zelfhandhaving en inbeelding, ten diepste opstand tegen God Almachtig."

"Och was toch na het verschijnen van dit boekje, op alle kansels van alle christelijke kerken, op één zondag, hierover gepreekt", zo zou men willen verzuchten. Wat een weldaad voor individuen, gezinnen, kerken, huwelijken, zou alleen dit al hebben kunnen betekenen!

Want wij zijn van deze dingen zo ongelooflijk onwetend. En we leven praktisch nog zowat helemaal op het kompas "ja, zo bèn ik, weet je" en "ja, je weet het nu eenmaal, hij is moeilijk, wat dóé je daaraan, hè?"

Het hele begrip "vorming van de persoonlijkheid" is ons ontzonken. Woorden als **vroomheid, deugd, wijsheid** zijn praktisch bij ons in discrediet; we durven ze haast niet eens te gebruiken. Het woord **karaktervorming** is helemaal in de verachting en men moet ermee oppassen, of je krijgt het andere woord "perfectionisme", naar het hoofd, of nog mooier en actueler "moraliseren".

Dat de eerste 10 hoofdstukken van Spreuken zich uitputten, om er ons toch maar toe te trekken en aan te sporen; en dat Paulus spreekt van: "Ik bedwing mijn lichaam" en "Ik doe als iemand, die in de renbaan meedoet" en "als een kampvechter" en het "nog niet ten bloede toe weerstand geboden" (Hebr. 12:4) en het korten-krachtige gebod: "Wordt veranderd door de vernieuwing van uw gemoed" (Rom. 12:12), het is ons allemaal haast onbekend.

Toch is voor ieder die kracht wil hebben om staande te blijven in de stormen van het leven, en bijzonder in de bandjirs van deze tijd, oefening en training onontbeerlijk. En dan temeer, waar voor óns staande blijven niet genoeg is, wíj moeten redders in de nood zijn voor duizenden anderen; lichtbrengers, levenopbouwers, levenherstellers, vrede-makers.

Moeten wij niet veel weten van het "genade geneest"?

Genadigheid, wijze mildheid, hartelijkheid voor alle mensen, wat is er een behoefte aan, neen, wat is er een NOOD om. Als de gemeente daar groot in mocht worden, wat een genezing en sterking zou daar van uitgaan.

Uit het
Gereformeerd Weekblad.

World of Young Writers

essays - short stories - poetry - drama - journalism - letters

edited by COR W. BARENDRECHT

"There is an academic precept which says: Never listen to the young. The reverse should be true: Listen, I say, and listen close, for from them — if they are real and alive — may we hear, however faintly and distortedly — the true whispers from the dreadful, the grey life, beating itself against the pitted concrete world."

—*Theodore Roethke*

The twenty-fifth anniversary of Calvinist-Contact is an occasion for celebration. With one foot in the present and the other in the future, this weekly plans to celebrate its anniversary in looking to the people of tomorrow for giving voice to their faith.

Depending on the response from young people, this weekly has tentatively reserved space in its columns for a department devoted to the writings of the young. What we are looking for in this department is writing which is good English grammar and diction and which is creative. We are interested especially in the kind of writing that shows how a young person relates a knowledge of language and the fundamentals of writing to the Christian way of life.

Our aim is to encourage creative writing by Christian young people. In their writing we hope to see something of the hope of the Christian faith, as it relates to life in the future of this world's society. We also hope to see expression of the sense of wonder in adolescent youth. The joys, the marvels, the discoveries, in the created universe seen through the eyes of a youthful Christian, may be part of such expression.

This past summer a man was building a retaining wall in his back yard. The backyard extended to the edge of a ravine. Water and wind slowly began to take the top layer of soil down to the ravine. Something had to be done to preserve the backyard, and, eventually the house. So the man decided to order three truckloads of broken concrete, discarded by workmen who repaired sidewalks in his hometown. When the broken concrete arrived, the man was digging into the sand on the hillside. To lay the foundation, he had to dig out up to ten feet of soil. Shovel by shovel of dirt he threw over his head. Sweat was running down his face and his T-shirt.

Sometimes the dug-out would cave in and the man had to start from scratch. But he did not despair. He kept digging into the hill. Finally he was ready to start fitting the broken pieces of concrete together. He selected large pieces for the foundation, and smaller ones for the rows of broken concrete that formed the wall. After many weeks of hard physical labour, or perseverance and courage, the wall was finished.

As the wind swept across the country and the rains came, the man stood on the balcony at the rear of his house, and overlooked the backyard. Wind and water no longer were a threat to the soil of his yard and to his house.

What we are looking for in this department is youth that is willing to put in the fundaments of a retaining wall against the erosion of the Christian way of life. Creative writing, like building a retaining wall, is putting the pieces of broken concrete together like a jigsaw puzzle. It is discovering sense out of chaos, light in a darkened environment, and communicating these experiences in choice words.

With an enthusiastic submergence of self-interest for the sake of the Master-creator, a venture of creative expression by young people may become a reality. Those of us who work with words know that creative writing, like handling concrete, unavoidably brings with it scratches and blisters. Getting one's hands dirty on concrete often wears off the skin of the hands. Writing is not seldom the work of people who are sensitive to the fine nuances, the subtle changes, the subdued colors, the delicate strings, of life.

Life itself contributes to the hurts, the cuts and the bruises of people engaged in it. But no wall has ever been built, and no style of life has ever been established, by people who ran away from work and life for fear of getting hurt. The finest characters and the noblest souls — the fellow humans who help us make life more bearable—are those who themselves have known the wounds and injuries of life. They have benefited from their experiences and they have found an unchangeable Source of comfort and hope which helped them through. They have found courage and perseverance by looking at the events of life in the light of a beginning and a purposeful end.

Ego's, self-concepts, and personalities are easily hurt in creative writing. The purpose of a venture of creative writing by young people is not to purposely hurt, or to sow doubt in the minds of those engaged in it. But frustrations, trials, and a struggle to try to say something that hardly can be said at all are an intrinsic part of the creative process.

With these thoughts in mind, we would like you to note that the criteria for publishing are not necessarily the same as those which are applied to the grading system of a school. It seems logical, that in this department we cannot guarantee or promise anyone to print his work before it has been submitted and evaluated by the department editor.

We would suggest to prospective writers that they discuss their work with an English teacher, or a person of comparative knowledge of the field of writing, before submitting it to this weekly. It is understandable that we cannot take the place of a teacher of English in this column. Poems, essays, or themes selected by teachers as representative work in various subjects, may be submitted as samples of writing by young people. The decision of printing any work will rest in the judgment of the editor of this department. By lack of a better standard, competition for the best work of writing will influence the decision of the editor in his choice of what to print and what not.

In order to allow young people who have no particular potential in writing poetry, essays, or other types of creative work, to voice their opinion, we will have a "Letters" corner. They are invited to write responsible comments and opinions regarding works printed in this department. We feel that the length of such letters should be kept within a 200 words limit. We reserve the right to omit any part or parts of letters of opinion which are in the opinion of the editors not fit for printing.

Usually beginner's writing requires some changes. In that event we will return the writing to its author, requesting him to make the suggested changes which would help to improve the end results. Writing which has been re-submitted will be considered without priority and without guarantee of publication.

Manuscripts will not be returned by the publishers. Unprintable contributions may on occasion be returned if the editors are of the opinion that the material presented may be potential printing material after it has been re-written.

All writing submitted to this department must bear the writer's full name, age, school level or profession, the title of the work submitted, and the date of mailing, on a separate cover sheet.

The accepted rules for English grammar and punctuation, diction and style, will be applied to works sent to this department.

Plagiarism is stealing of other people's words, writings, ideas, etc., and passing these as your own. This department will reject all material which obviously is not the writer's own work.

Expression of opinions, or ideas, by contributors to this department are not necessarily shared by the editors; they are the responsibility of the individual writer.

To get this department started, we invite young people to send us a letter on the occasion of the 25th anniversary of Calvinist-Contact. Address all writing pertaining to this department to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario, clearly marked: "World of Young Writers Dept."

The success of this venture depends on the response of the young. The "World of Young Writers" will appear each month during the next sixth months. Your reactions to this venture in the form of "Letters" are invited.

C.W.B.

The other day one of our readers sent in his subscription money. However, he did not send $6.00 but $20.00, and he wrote inside the envelope "Goed voorgaan doet goed volgen." (A good example will be followed)

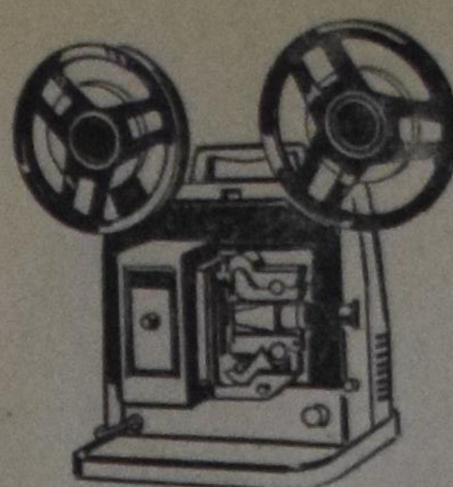
Sure enough, three days later another envelope arrived with $10.00 in it, six dollars for the subscription and the rest for helping defray the much increased cost.

You can understand how encouraging these gifts are. It is not easy to meet the burden of the increased postal rates, but on the other hand we are strengthened very much by the support of many readers.

We need this support more than ever. In order to keep our paper alive, we need more subscribers also. The summer is almost over, which means that the season is with us again to make new subscribers. We still need close to one thousand subscribers more. Then we feel sure that we don't have to interrupt our publication.

May we count on your active support?

Movies WITH MEL

The saying that a man is the child of his time holds as true for us as it did for our forefathers. As their culture affected their pattern of living and their way of thinking, so does our culture affect us. One of the most dominant forces in our culture today is the cinema arts — the movies and the television programs. In many ways these have become forces which form our pattern of living and even affect our sense of values. The extent to which the film arts are formative is a very debatable subject. But that they are formative and persuasive media is a fact. We need only look back at the Kennedy assassination and funeral and the Apollo moon-shot, we have only to think of the trend-setting advertisements to be both exhilarated and frightened by the vast powers of television.

The printed word once had the power to sway the emotions and to channel the thinking of people; now the screen image has this power. We are not very aware of this yet. But there are people who now predict that in the not-too-distant future reading will be completely unknown to the masses. All the information the masses will get will be presented via the screen. We who have been trained in the critical evaluation of the printed word had better be about teaching our children something about the critical evaluation of the film arts. Knowing and understanding the problem is always the first step in looking for an answer.

Marshall McLuhan, the secular prophet of modern communication says, "Sublimal and docile acceptance of media impact has made them prisons without walls for their users." This is a penetrating insight that can be applied to the film arts. Many Christians have not realized this. If we say that the movies and television programs in no way form us or our children, we bury our heads in the sand. If we accept movies and T.V. programs in a completely unthinking way, we are in danger of having these forces mould us without realizing it. They then do in a real sense become our prisons. We will unconsciously and unquestioningly accept the values and motives of what is in the main a worldly mind. We are then truly trapped.

We must accept the film arts as a legitimate cultural expression. The fact that this medium is largely controlled by secular people does not mean that we avoid it anymore than we avoid the secular newspaper or radio. It does not mean that we exercise caution in dealing with it. We must know how we are influenced by it. A critical viewing can lead to a better understanding of the world we live in. Such an evaluation must show us something about human nature and about ourselves. Such understanding should lead us to a greater appreciation of the joy and certainty which we have in Jesus Christ. Such an awareness should bring us to a realization of how we can capitalize on this force in spreading the gospel.

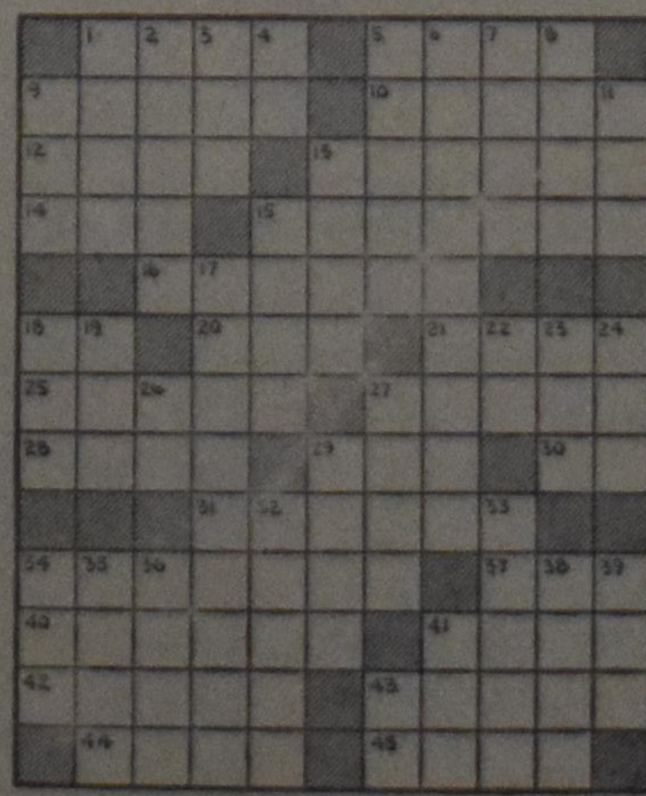
During the next months I will attempt to comment on some movies. These reviews are to be read as personal reactions as to the worth of certain selected movies by one who is a concerned Christian. They are only meant as a guide to those who are seeking guidance and not as a starting point for public philosophical or theological debates.

Mel Huizinga.

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. Husband or wife
5. Rabbit's tail
9. Electric ——
10. Hourly
12. Poker stake
13. Perform clumsily
14. Right, horsey!
15. WWI leggings
16. Select
18. Ah's pal
20. Some
21. —— Scotia
25. Abscond
27. Scatter
28. Lave
29. Owing
30. Overhead train
31. Corrects
34. Celebrated strong-women
37. Behave
40. Locality
41. Dry fly, for instance
42. Vermont city
43. Smoothing tool
44. Sorensen, Williams, etc.
45. S-shaped molding

DOWN
1. Lion's neckpiece
2. Mexican Indian
3. Wrestling hold
4. Speech hesitation
5. Closes
6. Satisfied
7. —— on
8. Truth stretcher
9. Tatter
11. Man's nickname
13. Channel marker
15. Corn bread
17. Accident
18. Finch's bailiwick (abbr.)
19. State (abbr.)
22. Gold: Her.
23. Letter
24. Hole-piercing tool
26. Bone: anat.
27. Basks in the solar rays
29. Sand dune: Eng.
32. Lawn pests
33. Cranberry ——
34. Linen vestment: Eccl.
35. Ditch around castle
36. Land measure
38. American Indian
39. Terrace (abbr.)
41. Loiter
43. Field Officer (abbr.)

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

THE TWIN SPHERES OF THE MARTYR'S SHRINE can barely be seen peeking above the palisades of Sainte-Marie among the Hurons, an impeccable reconstruction of a Jesuit mission settlement at Midland, Ontario. Four years in the making, this attraction is now open to visitors.

★ ★ ★

THE WILDERNESS MISSION

by JOHN F. HAYES

THE PATH TO HURONIA

More than 325 years ago a band of courageous Jesuits penetrated deep into the unknown wilderness of Canada, there to build Sainte-Marie among the Hurons, a centre of European civilization set amid 17th century stone-age Indians. Canadian author John F. Hayes has just completed a factual book on Sainte-Marie, and has written this digest of the fascinating story.

(Canadian Scene) — In 1608 Samuel de Champlain established Quebec, the first white settlement on the St. Lawrence River. It was little more than a fur trading outpost to which the Huron Indians brought huge quantities of furs from Huronia, more than 800 miles away on the shores of Georgian Bay.

Devout and God-fearing, Champlain was disturbed at the pagan savagery of the Indians and determined to bring missionaries to the country to teach them Christian ways. But Quebec's fur-trading Charter was held by unscrupulous men, who wanted no interference with their selfish exploitation of the Indians. The traders refused to allow priests to set foot in Quebec, and so the post was without spiritual guidance until 1615, when Champlain finally won out.

In that year, four Recollet Friars came to Quebec from Brouage, France. Three stayed in the vicinity of the post, and the fourth, Joseph le Caron, set out for the land of the Hurons on far-off Georgian Bay. Travelling with a returning Huron fur brigade, he made the dangerous journey safely.

The Hurons were an agricultural nation, living in palisade villages and cultivating huge fields of corn, beans, pumpkins and squash. Their dwellings were longhouses made from saplings covered with bark, and it was in one of these rude, uncomfortable huts that le Caron lived for a year before returning to Quebec. It was a year of extreme hardship and disappointment. Le Caron made little headway in his attempts to Christianize the Indians.

In Quebec, le Caron found the traders more hostile than ever. They were determined not to allow the Roman Catholic religion to spread. Insurmountable obstacles were placed in the way of the self-sacrificing Recollets. They were denied supplies, and they were forbidden to return to Huronia. For seven long years they struggled on, working with roving bands of Indians nearby, but with little effect.

Then, in 1623, help came from France. Two Friars arrived in Quebec, and a few meagre funds were provided. Le Caron at once led two of his companions, Sagard and Viel, back to Huron's where mission work was started again. But soon these courageous men realized that the task was too great for three men alone, with no support, no help. They decided to appeal to the greatest of all missionary orders, the powerful Society of Jesus, to come to the rescue of the Huron mission.

In 1624, le Caron and Sagard departed sadly for Quebec, leaving Viel in his squalid Huron lodge to continue the work. Sagard went on to France at once, where the Jesuits agreed immediately to come to Canada.

Viel, alone in the wilderness, struggling fruitlessly to bring the word of God to the pagan Hurons, did not know that destiny at this moment was shaping a pattern which was to create Canada's most illustrious mission — Sainte-Marie among the Hurons.

DE KOMST VAN DE JEZUITEN

(Canadian Scene) — Toen de Huguenot Traders het alarmerende nieuws hoorden van de komst van de "Black Robes" ontwierpen zij meteen plannen om dit te voorkomen. Zij weigerden de Jezuiten toegang tot Quebec, maar de Onderkoning van Nieuw Frankrijk dwong hen de Jezuiten naar Quebec te vervoeren. Toen het schip echter in Quebec aankwam weigerden zij om de priesters van het schip naar de kade over te brengen. De Recollets in Quebec trokken zich van die houding echter niets aan en roeiden naar het schip om de priesters naar de kade te brengen. Zij verwelkomden hen en gaven hen de helft van hun land en gebouwen.

Er waren vijf Jezuiten — Vader Lalemant, Masse, Brebeuf en twee lekenbroeders.

Brebeuf, lichamelijk en geestelijk een man van groot formaat, liet geen ogenblik verloren gaan. Toen hij hoorde dat Viel alleen in de wildernis verkeerde, begaf hij zich onmiddellijk op weg naar Huronia, maar toen hij bij de Three Rivers aankwam bereikte hem het droevige nieuws van Viel's dood. Hij verdronk toen men opzettelijk zijn kano deed omslaan in de woeste stroomversnellingen van de Riviere des Prairies. Men overtuigde Brebeuf ervan dat het beter zou zijn als hij wachtte tot de volgende zomer met zijn verdere tocht naar Huronia, en zo werkte hij gedurende die eerste winter onder de Montagnais Indianen, hetgeen hem tevens gelegenheid gaf aan het ruwe moeilijke leven gewend te raken. In het begin van 1626 begaf hij zich met Vader Noue en een toegewijde Recollet priester Daillon, op weg naar Huronia, een kanotoch van meer dan 800 mijl.

Een jaar lang werkten zij gezamenlijk onder de inboorlingen. Toen keerde Vader Noue naar Quebec terug, wat later gevolgd door Daillon. Brebeuf bleef alleen achter. Hij leefde in dezelfde miserabele omstandigheden als de Indianen, at hetzelfde voedsel, sloeg hun heidense ceremoniën gade en probeerde hen tot het Christendom te bekeren. Geen enkele Indiaan bekeerde zich. In 1629, na een verblijf van drie jaar in Huronia, werd hem opgedragen naar Quebec terug te keren. Toen hij daar aan kwam hoorde hij voor het eerst dat Engeland en Frankrijk in oorlog waren, dat er een machtige vloot in de rivier lag en dat Quebec op het punt stond zich over te geven. De Jezuiten en de Recollets keerden naar Frankrijk terug. Het duurde drie jaar voor al het gebied dat Frankrijk tijdens de oorlog verloren had, aan haar werd teruggegeven, hetgeen werd vastgelegd in het verdrag van St. German-en-Laye. De weg naar Huronia lag weer open!

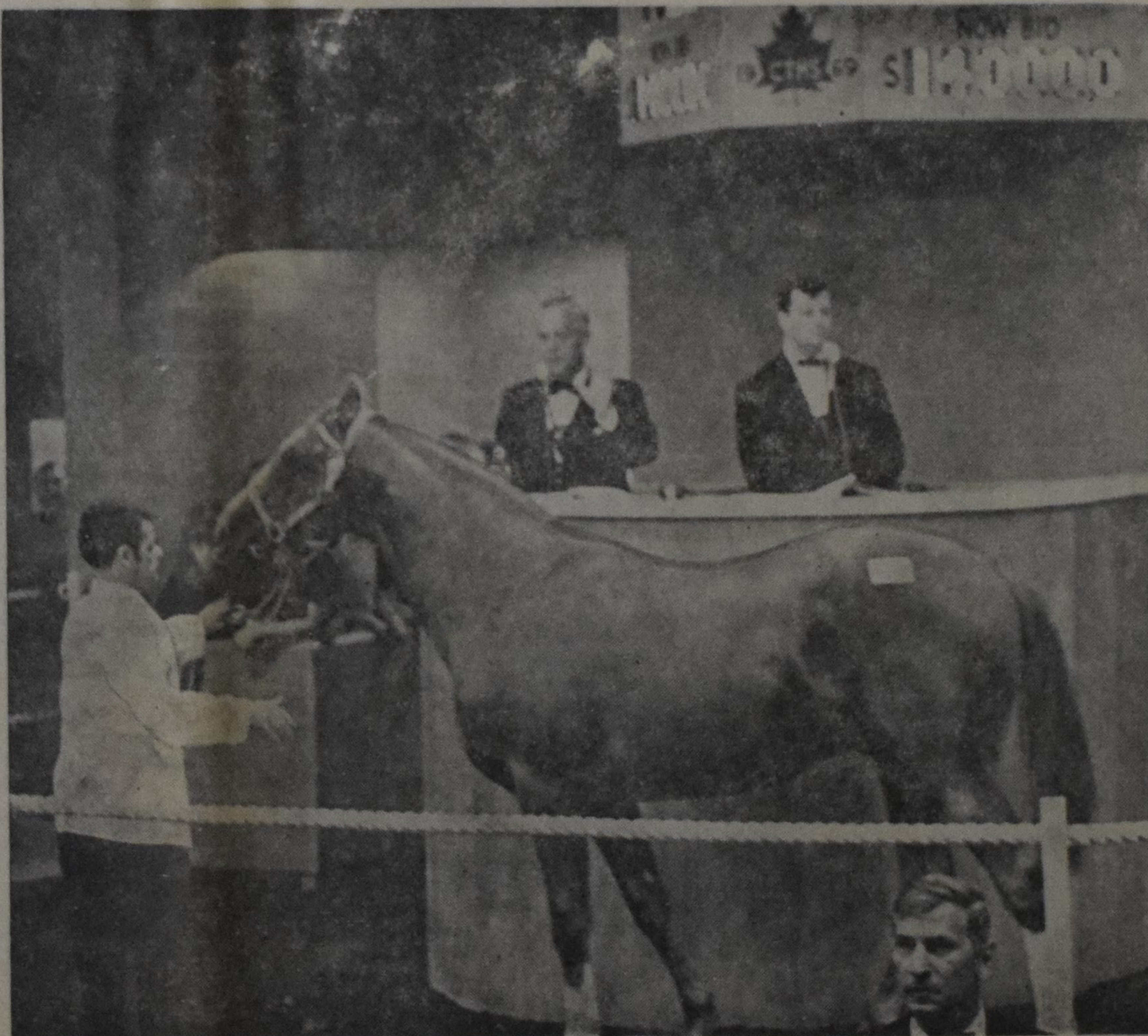
Op 5 juli 1632 zeilde het eerste Franse schip de St. Lawrence op om op de plaats waar eens Quebec lag alleen een ruine te vinden. Men begon meteen met de herbouw. Het volgende jaar werd Champlain benoemd tot plaatsvervangend goeverneur van Nieuw Frankrijk. Hij maakte de tocht naar zijn geliefde Quebec met meer dan 200 kolonisten in drie grote schepen. Onder hen bevonden zich Brebeuf en Masse. Er ontstonden echter twisten tussen de Indianen en de blanken, en pas in 1634 kon Brebeuf twee andere priesters — Daniel en Davost — naar Huronia leiden.

Nu kon men pas goed beginnen met het zendingswerk. De vijandige Huguenot Traders hadden al jaren geleden hun privileges verloren, en de Huron zendingspost ontving grote steun van de Rooms-Katholieke Kerk. Er was geld en er was proviand. Tegen 1636 werkten er zeven Jezuiten priesters in Huronia. Op verschillende plaatsen werden eenvoudige zendingsposten gebouwd — ruwe houten longhouses van de Hurons die beschikbaar gesteld werden aan de priesters. De omstandigheden waaronder de priesters moesten leven waren erbarmelijk, en hoewel zij er in slaagden een enkele Indiaan tot het Christendom te bekeren, het succes van hun werk liet veel te wensen over.

In 1638 kwam Vader Jerome Lalemant, een broer van Charles Lalemant, die de eerste Jezuiten in 1625 naar Quebec had geleid, naar Huronia als de nieuwe voogd, om Brebeuf's plaats over te nemen als leider van de Huronia Brebeuf Jezuiten. Het ontbrak de onvermoeibare Brebeuf, die zich met zoveel enthousiasme en moed aan dit werk had gegeven, aan het organisatietalent wat Lalemant juist in grote mate bezat. Deze zag meteen in dat er een soort hoofdkwartier gevormd diende te worden — een centraal punt van waaruit de priesters konden worden uitgezonden en waar ze nu en dan terug konden komen voor rust, ontspanning en gebed in een omgeving met wat meer comfort en waar zij zich veilig konden voelen.

Maandenlang speurde Lalemant in het Huron gebied naar een geschikte plaats. Tenslotte viel zijn keus op een stuk grond aan de oostelijke oever van wat nu de rivier Wye is, ongeveer een mijl van Georgian Bay, dicht bij een klein meer in het hartje van het Huron gebied. Hier begon in 1639 Sainte Marie vorm aan te nemen.

In de daaropvolgende jaren ontwikkelde zich de eerste Europese nederzetting in deze onbeteugelde wildernis — een unieke nederzetting, waar de oud-Normandische geveltjes oprezen tussen de met iepeschors bedekte daken van de Indiaanse longhouses of familiewoningen en koeien, varkens en kippen welig tierden. Zestig Fransen leefden en woonden hier in een omgeving die een zo nauwkeurig mogelijke nabootsing van die in het Franse moederland was, terwijl om hen heen honderden mijlen ver slechts hutten en wigwammen van de Indianen te vinden waren.

$140,000 COLT: Highest price in the history of Canadian Thoroughbred Horse Society's annual summer yearling sale, was made on Hip 22, by Northern Dancer out of Flaming Page. Purchaser, through an agent, was U.S. millionaire Charles Engelhard, who acquired full brother to Hip 22 at last year's auction for $84,000.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $4.00
Engagement-announcements $4.00
Marriage en anniversaries $6.00
Notifications of death $5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

On August 18, 1969 the Lord entrusted us with the care of a new son

DAVID DWAYNE

born December 10, 1968.

A brother for Angela, Bonny, Ronald.

Mr. and Mrs. Robert Jagt.

Box 1, Group 8,
Oaks Road,
Grimsby, Ontario.

1934 26 September 1969

Met dank aan de Here hebben wij met onze geliefde ouders en grootouders

SJENKUS AMELIUS VAN SOELEN

en

EELJE JANSJE VAN SOELEN—MEYER

de dag herdacht dat zij 35 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.

Dat de Here hen nog lang voor elkaar en voor ons moge sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Wij zijn de Here dankbaar voor al Zijn weldaden aan ons bewezen.

Wellandport, Ont.:
Gijs en Jane Van Soelen.
Dunnville, Ont.:
Aldon & Audrey Vander Heide.
Dunnville, Ont.:
Sam & Jenny Van Soelen.
Dunnville, Ont.:
Seeko & June Van Soelen.
Dunnville, Ont.:
Sid & Frederika Riemer.
Dunnville, Ont.:
Nick Van Soelen & Marlene Van Voorthuizen.
Dunnville, Ont.:
John & Margaret Van Soelen.
Dunnville, Ont.:
Bill Van Soelen.
en 23 kleinkinderen.

R.R. # 4,
Dunnville, Ont.

1939 — 1969

Thankful to the Lord we celebrated on September 29, 1969 the 30th wedding anniversary of our dear parents

GERRIT HARM KOESLAG

and

RIMKE ELE MARTINE KOESLAG—KONING

We hope and pray that our Covenant Father who was their help and guide in years past will keep them for us and for each other for many years to come.

Their grateful children & grandchildren:

Bill & Jackie Koeslag, Garret, Kelly & Shayne, Georgetown, Ont.
Douglas & Ineke Goddard, Tina Sarnia, Ont.
Martin & Gretha Bergsma, Georgetown, Ont.
Alex Koeslag, Georgetown, Ont.

40 River Drive,
Georgetown, Ont.

On October 3, 1969, the Lord willing, we hope to celebrate with our dear parents and grandparents

KLAAS DOORNBOS

and

JOHANNA DOORNBOS—SMIT

the occasion of their 40th wedding anniversary.

That the Lord may bless them for each other and for us, is the wish of their thankful children and grandchildren.

Peter & Grace Doornbos (Foxboro).
David & Alida Doornbos (Demorestville).
John & Ann Doornbos (Belleville).
Johan & Ali Doornbos (Fruitland).
Lammert & Lucy De Vries (Rednersville).
Nick Doornbos (Belleville).
and 15 grandchildren.

182 Foster Ave.,
Belleville, Ont.

1944 — 1969

On October 6, 1969, the Lord willing, we hope to commemorate with our dear parents

JACOB GEUZEBROEK

and

MARIE GEUZEBROEK—LUITINGH

the occasion of their 25th wedding anniversary.

We pray that the Lord will bless them in the future years together as He has blessed them in the past.

Their thankful children:

Anthony and Anne,
Jack and Joanne,
John,
Arnold.

1225 Huntingwood Drive,
Agincourt, Ontario.

Grateful to the Lord we celebrated the golden wedding anniversary of our parents

TJEBBE MOBACH

and

KLAZINA MOBACH—VANDERKOUWE

We trust that the Lord, who guided them through joy and sorrow in the past, will be their help and refuge in the years to come.

Scarsdale, N.Y.:
Martin and Luida Mobach.
Oshawa, Ont.:
Daan and Nora Mobach.
Rijswijk, Holland:
Liza Mobach.
Grandchildren and greatgrandchild.

September 23, 1969.

Zwartekijkerweg 46,
Apeldoorn, Holland.

On October 4, 1969, the Lord willing, we hope to celebrate with our parents and friends, the 25th wedding anniversary of

PIETER VRIEZEMA

and

ANJE VRIEZEMA—LAMEIJER

May God bless and keep them for many years to come.

Their son and future daughter:
Peter and Janice.

Op zondag 14 september 1969 ontsliep in haar Heer en Heiland onze geliefde vrouw, moeder en grootmoeder

PETRONELLA BADE—SCHAAP,

op de leeftijd van 78 jaar.

Haar man:
J. J. Bade te Doorn.

Haar kinderen:
H. Bade,
W. A. Bade—Woudstra, Surrey, B.C., Canada.
H. Wedeven,
N. Wedeven—Bade, Haren, Nederland.
A. Bade,
Loenen, Vel., Nederland.
J. J. Bade,
N. Bade—Kuyvenhoven, Emmastad, Curaçao.
J. H. Bade,
B. Bade—Winsemius, Sliedrecht, Nederland.
en haar vijftien kleinkinderen.

Zij reisde haar weg met blijdschap, en is ingegaan tot de vreugde van haar Heer.

In Jezus ontslapen, mijn lieve man, onze lieve vader, groot- en overgrootvader

JAN KATERBERG,

geliefde echtgenoot van G. Sikkenga, in de gezegende ouderdom van 89 jaar.

2 Cor. 5:1.

Aalden, Ned.:
G. Katerberg—Sikkenga.
Jenison, Mich., U.S.A.:
H. Katerberg.
H. Katerberg—Heling.
Zweeloo, Ned.:
J. Popken—Katerberg.
M. Popken.
Jenison, Mich., U.S.A.:
J. Katerberg.
E. Katerberg—v. d. Boon.
Alma, Ont.:
W. Katerberg.
F. Katerberg—Lubberts.
Mantinge, Ned.:
A. Katerberg.
S. H. Katerberg—Idema.
Klein- en achterkleinkinderen.

Zweeloo, 15 sept. 1969.

Sincere congratulations to the Reverend and Mrs.
JAC. GEUZEBROEK

on the occasion of

* their Silver wedding anniversary on October 6, 1969

and

* the 25th anniversary of the Reverend Jac. Geuzebroek's Investiture into the Ministry on November 26, 1969.

We wish our beloved Pastor and his wife many more happy years together with their family, and hope and pray that they will be allowed to work in God's Kingdom for a long time to come.

A reception in their honour will be held on Saturday evening, November 22, 1969, in the auditorium of the Grace Christian Reformed Church of Scarborough, 1280 McCowan Road, from 8:15 till 10:00 o'clock.

The Consistory and Congregation of the Grace Christian Reformed Church of Scarborough, Ontario.

It pleased the Lord to take unto Himself suddenly at her home on Monday, September 22, 1969 our beloved wife and mother

PEITERNELLIE,

in her 77th year.

We experience great comfort in our heavenly Father's covenant promises.

I Peter 5:7.

Husband —
Cornelius Radder.

Children —
Cor & Marie Radder, R.R. # 2, Newmarket, Ont.
Nell (Radder) Day, Sparta, New Jersey.
Chris & Harriet Radder, Waterloo, Ont.
Ebel & Betsy Geertsema, Ottawa, Ont.
Bob & Mary Van Dyke, Auke & Addy Ellens, Leon & Ann Radder, all of R.R. # 4, Bradford, Ont.

On Sunday, September 21, 1969 the Lord called home our beloved father

SIKKE HAAN,

at the age of 90 years.

His prayer was: "When shall I come and appear before God", Ps. 42:2.

His children in Canada:

E. Top,
S. T. Top, nee Haan, Guelph, Ont.
M. T. Haan,
A. Haan, nee Grondsma, Guelph, Ont.
W. Braam,
A. Braam, nee Haan, Georgetown, Ont.

Grandchildren and great-grandchildren.

De Here heeft plotseling van ons weggenomen onze lieve vrouw, moeder en grootmoeder

CORNELIA DEWIT,
geb. FLINTERMAN,

in de ouderdom van 76 jaar.

Gérard deWit,
Fort Macleod, Alberta, Canada.

Kinderen —
Gerrit-Wilhelmina Schmale, Fort Macleod.
Herman-Alede Emmelkamp, Fort Macleod.
Gerrit-Wilma deWit, Claresholm.
Kenneth-Reta Cote, Edmonton.
11 kleinkinderen.

NOTE OF THANKS

We appreciate that so many remembered our 50th wedding anniversary. Thank you for your gifts, cards and congratulations.

Mr. & Mrs. A. ANDREE,
Branchton, Ont.

MORE SUBSCRIBERS

is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

Saved by Grace.

On September 23, 1969 the Lord called home our beloved wife and mother

FERDINANDA CATHERINA HARTEMINK,
nee VANGROEN.

"Let not your heart be troubled: ye believe in God, believe also in me.

In my Father's house are many mansions: if it were not so, I would have told you. I go and prepare a place for you."
(John 14:1-2)

Gerrit J. Hartemink.
Robert John.
Silvia Paulina Elaine.

R.R. 2, Newcastle, Ont.

Eenvoudige weduwnaar, 57 jaar oud, zou graag

CORRESPONDEREN

het liefst in het Hollands. Brieven onder # 2206, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton Ont.

For sale:

GOOD PROPERTY

5 acres, 1½ mile from Smithville, Ont. 10-room house, kitchen, diningroom, playroom, livingroom and 5 bedrooms. Hot and cold water, bathroom and all conveniences, plus attached garage. Also a barn: 60 by 30 feet. Set up for pigs. Autom. water, feed and ventilation. Income about $4,000 yearly from barn. For more information write to # 2205, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Ter overname aangeboden, wegens ziekte, een goed bekend staand

LANDSCAPING, ANNEX REPAIR BEDRIJF

in een der mooiste cities van B.C. Het bedrijf is bijzonder geschikt voor vader en zoons. Koopprijs, waarin begrepen trucks, materials, enz. $17,500. Brieven zo spoedig mogelijk aan # 2204, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Modern small

THREE BEDROOM HOUSE

in return for part-time work on poultry and hog farm. Grimsby area. Write No. 2203, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ROOM AND BOARD

or only room available. Close to bus, hospital, and church. Write to Nr. 2202, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont. or phone 634-4680 (area code 416).

SOCIETIES IN THE HAMILTON AREA

For your winter program we have available slide programs of the Nigerian missionfield and or visit to the Holy Land. For information write or call H. Visser, P.O. Greensville, Ont. Phone 627-3408.

Best stenen huis te koop

in Jarvis, Ont. Grote voorkamer. Moderne keuken. Drie grote slaapkamers, badkamer, gasverwarming. Mooie tuin. Dicht bij de nieuwe projecten van Stelco en Hydro. Goede werkgelegenheden. $18,500 met $4,000 down.

Jack Bylsma
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

---

65 ACRE PIG FARM, all workable, capacity 500 pigs, good buildings, lots of frontage. Price $60,000.00 — $20,000.00 down.

21,000 QUOTA TURKEY BROILERS, automatic barn, 41 acres on paved road. Price $64,500.00 with $20,000.00 down — NO HOUSE.

21,000 TURKEY QUOTA, good buildings, automatic, nice home on 100 acres, Highway location, lots of frontage. Price $116,000.00.

CAGE LAYERS, 6,500 capacity, close to St. Catharines, good house and buildings, 1½ acre land, profit last year $17,000.00. Price $44,000 M.L.S.

CAGE LAYERS, 9,400 BIRDS — net profit $11,000.00 per year. 10 ACRES $34,900.00.

EXCELLENT 4 bedroom home if desired — total $61,800.00 — $20,000.00 down.

LIST WITH US FOR SERVICE, pigs, chickens, turkeys, dairy farms.

A. S. KIMBERLEY LTD. REALTOR
25 King Street, East
Box 250, BEAMSVILLE, ONT.
or
Telephone: 563-8272 or 563-8368
and ASK for Ron. Babcock.

CHICKEN BROILERS

Two barns, with 25,000 quota. One barn 8,000 sq. feet. With a 3-year rooster contract. 5 rooms house. 60 acres. Asking $122,000. Financing available. Make offer.

One barn, 12,500 quota, and one barn with a turkey quota. 3 year old bungalow. 25 acres. Some fruit. Paved road. High income; books available. $130,000. Make offer.

TURKEY BROILERS

20,000 sq. feet new barn. 13,500 quota. 10 acres fruit. Brick bungalow. Ideal location. Asking $81,000.

LAYERS

Over 20,000 cage house. Fully automatic. Good house. Reasonably priced.

7,200 birds in cage house. One barn, with 6,600 turkey quota. 6 acres fine fruit. 4-bedroom modern house. Fair price. Financing available. High income.

May we also show you good dairy farms and large and medium hog operations?

All farms located close to churches and Christian schools.

Write or call

Gerrit Otten
416 - 563-7904
(collect)
BEAMSVILLE, ONT.

Rep.

ART BRUNTON
REAL ESTATE BROKER
416 - 945-5409
GRIMSBY, ONT.

H. KREEFT, C.A.

Chartered Accountant

•

968 EXMOUTH STREET
SARNIA, ONT.
337-8559

TEACHERS WANTED

Haney-Pitt Meadows Christian Elementary School

invite applications for the position of

PRINCIPAL

commencing September 1969. The school consists of 4 rooms located in the beautiful Fraser Valley, 25 miles West of Vancouver.

Make all applications to: Mr. H. Blok, 12084 N. 14th Ave., Haney, B.C.

The Canadian Christian School of Jarvis, Ont., with 8 single grades, urgently needs for the coming school year an experienced

GRADE SEVEN TEACHER

Rural, yet very close to larger towns, University city. Please send your application with full particulars to Mr. J. Kramer, R.R. 1, Jarvis, Ont. Tel.: (519) 587-4367.

FARMS TE KOOP

360 Acres. Melkcontract, 2 huizen. Beste barns. Vee en machines. 4 mijl vanaf Dunnville.

285 Acres. Melkcontract. Grote barns. 7-kamer huis. Vee en machines. 6 mijl vanaf York.

230 Acres. Melkcontract. Groot huis. Beste barns. Veen en machines. 7 mijl vanaf Jarvis.

100 Acres. Melkcontract. Nieuwe barn. Goed huis. Vee en machines. 5 mijl vanaf York.

100 Acres. Geen vee. Goed huis. Barn. Beste machines. 5 mijl vanaf Wellandport.

Jack Bylsma
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

Progressive Industry

requires immediately

MACHINISTS
and
TOOL & DIEMAKERS

We offer Company paid benefits and top wages for experienced men.

Interesting work and steady employment.

Phone or Write

IMPACT TOOL & MANUFACTURING LIMITED
P.O. Box 265
Brantford, Ont. Phone 519-753-5644

Canadian Home Bible League
needs
SECRETARY

for general office duties.

Apply Can. Home Bible League,
734 Wilson Ave., Downsview, Ont.,
phone 633-4660.

Man wanted

for immediate employment.

Machine shop experience required.
Responsible position for right man.

Apply

BARICO INDUSTRIES,
945-4745, Grimsby, Ont.

Zie de complete lijst van
PREMIEBOEKEN
voor het aanbrengen van nieuwe abonnees, op bladzijde 12 van dit nummer.

ACROSS THE PACIFIC

By H. O. MORAN

Herbert Owen Moran has been Canada's ambassador to Tokyo since 1966. This is a digest of an article written for the Financial Post's Report on Japan.

(Canadian Scene) — Historically, Canadian interests have been focused on Europe and the United States but these traditional links have, in recent years, been balanced by a growing awareness of the Far East.

This trend continues to accelerate and our political relations, our economic ties and our cultural interests now occupy an important place, both in the formulation of Canadian foreign policy and in the daily interests of the Canadian people, with the result that Canada is today truly a Pacific as well as an Atlantic nation.

Japan is obviously among the most important of the Pacific Asian countries. Its achievements as one of the world's leading economic powers — with a growth national product second only to that of the United States — are already well documented. Its constructive contribution to international political affairs is gaining increasing recognition. Japan is already playing an essential role in the extension of assistance to developing countries, and was a pioneer in the establishment of the Asian Development Bank, to which substantial Canadian aid funds have also been channeled. Like Canada, Japan is actively participating in the Pacific Basin Committee, which provides a forum for businessmen from the major developed countries of the Pacific Rim to discuss and coordinate their efforts to assist developing countries through various means including direct investment.

It is a matter of record that Canada and Japan are major trading partners. In 1968 the volume of two-way trade approached $970 million and, as a result of several major contracts recently negotiated and signed by Canadian and Japanese companies, it can safely be forecast that the volume this year will be in excess of one thousand million dollars, marking a doubling of the commercial exchanges in a period of just four years.

Canada possesses many of the mineral and agricultural products required by Japan's burgeoning economy — wheat, coal, uranium and non-ferrous metals. However, in addition to continuing sales of primary products, we consider it important to upgrade and diversify Canadian exports to include more processed materials and semi- and fully manufactured goods. These items constitute the most rapidly growing sector of our exports to the highly competitive United States and European markets, and we believe this would be reflected in our overall exports to Japan if Canada could obtain improved access to markets here. On their side, the Japanese are understandably anxious to expand sales to Canada — Canadian purchases have increased 16-fold since the conclusion of the bilateral trade agreement in 1954. Japanese investment in Canada, particularly in British Columbia and Alberta, is increasing rapidly and is making a valuable contribution to Canadian economic development. In parallel, we hope that Japanese investment regulations will be liberalized to permit Canadian participation in certain industries in which there is Canadian interest and expertise.

The degree to which official Canadian interest in Japan is nationwide is reflected in the visits last year of two provincial premiers and nine provincial cabinet ministers representing almost every province in Canada. At Expo 70, in addition to the national pavilion, there will be three pavilions constructed and financed by British Columbia, Ontario and Quebec. Canada, as of this date, is the largest participant in terms of total area and total expenditure.

There are now five sister-city relationships between Japanese and Canadian cities, with two more under active discussion.

The record number of Japanese who travelled to Canada for its Expo will be matched by the thousands of Canadians who have made firm plans to visit Expo 70 next year.

Perhaps the most exciting development in the bilateral relationships has been the growth in cultural exchanges, highlighted this year by the invitation to the Toronto Symphony Orchestra to inaugurate the renowned Osaka International Festival. Canada is gradually gaining recognition in Japan for its cultural achievements and Canadians, for their part, can learn much from the ancient and vigorous culture of this country which has uniquely managed to combine the best of its traditional values with the techniques of a modern industrial state.

MOST WANTED MEN

- The man who puts God's business above anything else.
- The man with a passion to help rather than be helped.
- The man with a willing mind rather than a brilliant one.
- The man who can see his own faults before he sees the faults of others.

IT'S NOTHING NEW: Metro Toronto's oldest crossing guard, Mrs. Viola Lowe, 85, has been guiding children across busy intersections for 21 years. She's out in all types of weather, often taking over from other guards who find job too hard.